

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ
ΤΩΝ
ΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

112

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ο Έκδοτικός Οίκος ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καὶ ΥΙΟΣ
γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν μας

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ

νὰ προβῇ σὲ ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τοῦ θρυλικοῦ
περιοδικοῦ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ἀπὸ τοῦ πρώτου τεύχους μέχρι καὶ τοῦ ἑκατοστοῦ δωδεκάτου.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

θὰ κυκλοφορῇ καὶ ἓνα τεῦχος τοῦ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ ΡΟΥΤΣΟΥ.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

τὴν ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τοῦ μοναδικοῦ περιοδι-
κοῦ περιπετειῶν Ζούγκλας ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν Ἑλλάδα.

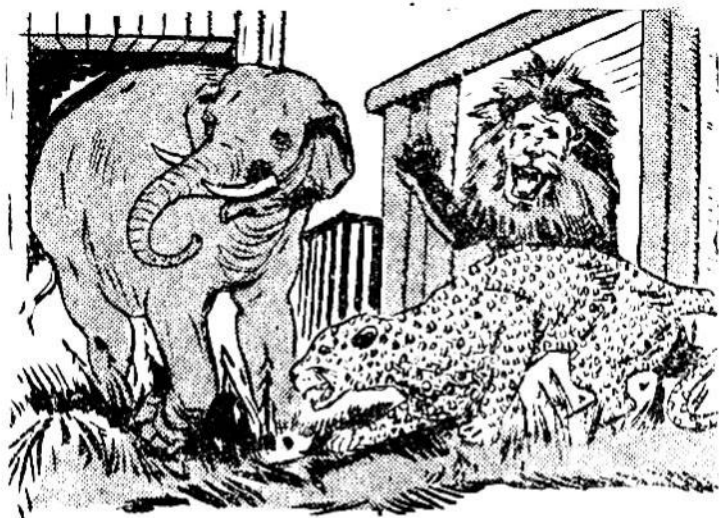
ΕΙΝΑΙ

τὸ πιὸ ψυχαγωγικὸ καὶ διδακτικὸ ἀνάγνωσμα γιὰ Μικροὺς
καὶ Μεγάλους.

Η ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως μετὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ ἑκατοστοῦ δω-
δεκάτου τεύχους. Ἦτοι:

- 1) Διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ τὴν 23 - 11 - 61.
- 2) Διὰ τὰς ἐπαρχίας τὴν 30 - 11 - 61.

Τὰ μανιασμένα θεριά ξεχύνονται τώρα έξω από τὰ κλουδιά που
τὰ κρατούσαν σκλαδωμένα.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΡΕΙΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ
ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

“Ο Ποκοπίκο μπαίνει άλα-
φιασμένος οέ μιά μεγάλη σκη-
νή λευκών κυνηγών.

— Συμβαίνει τίποτα; τόν
ρωτάνε άνήσυχοι.

— “Όχι. Μόνο πού ένα λιον-
τάρι...

— Τί έκανε;
— Κουβεντιάζει σάν άνθρω-
πος!

— Τό λιοντάρι;!

— Ναίαιαι!... Τί θέλατε
νά κουβεντιάξη; σάν λιοντά-
ρι; Τά λιοντάρια δέν κουβεν-

τιάζουνε!

Οι Κυνηγοί ξεκαρδίζονται
στά γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά,
χά!...

...
'Αλλά καλύτερα νά πάρου-
με τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά
τους...

Εἶναι ἓνα κρύο χειμωνιάτι-
κο σούρουπο...

Στὸ βάθος μιᾶς σκοτεινῆς
χαράδρας, φαντάζει θαμπὰ ἓ-
νας πρόχειρος καταυλισμὸς
κυνηγῶν ἀγρίων θηρίων. Ἀ-
ριστερὰ βρίσκονται δυὸ μικρὲς
σκηνές. Δεξιὰ μιὰ ἄλλη, με-
γαλύτερη...

Λίγο πὶο πέρα: τέσσερις με-
γάλες κλοῦβες γιὰ θειρά. Εἶ-
ναι φτειαγμένες ἀπὸ κορμούς
καὶ κλαδιὰ δέντρων...

Στὴν πρώτη κλοῦβα, βρί-
σκονται αἰχμάλωτες δυὸ τί-
γρεις. Στὴν ἄλλη μιὰ μαύρη
ἀρκούδα. Στὴν τρίτη ἓνας με-
γαλόσωμος γορίλλας. Στὴν
τελευταία, δυὸ τεράστιοι πύ-
θωνες. Ὅλα πιασμένα ζων-
τανὰ σὲ παγίδες.

Στὶς δυὸ μικρότερες σκη-
νές μένουν οἱ κυνηγοί: ὁ Κάπ
κι ὁ Σάθαν.

Ὁ Κάπ εἶναι μονάχος. Ὁ
Σάθαν ἔχει μαζί του μιὰ νέα
κι ὁμορφὴ γυναίκα. Τὴν Ἀ-
ράλ.

Στὴν ἄλλη, τὴ μεγαλύτερη
σκηνὴ, μένουν οἱ ἰθαγενεῖς βο-
ηθοὶ τους. Μαζί κι ὁ Ποκοπί-
κο, ποὺ τὸν εἶχαν προσλάβει

μὲ μισθό, γιὰ νὰ διασκεδά-
ζουν τὴν πληξί τους...

Ἐξω ἀπὸ κάθε κλοῦβί, βρί-
σκεται ἓνας μαῦρος, μὲ τ' ὀ-
πλο στὸ χέρι. Φυλάνε τὰ
σκληθωμένα θειρά...

Οἱ ἄλλοι ἀραπάδες πίνουν
κανιάκ στὴ μεγάλη σκηνή.

Γελᾶνε, κάνοντας χοντρο-
κομμένα χωρατὰ, ὁ ἓνας στὸν
ἄλλον.

Ὁ Κάπ βρίσκεται, αὐτὴ τὴ
στιγμὴ, στὴ σκηνὴ τοῦ Σά-
θαν. Οἱ δυὸ λευκοὶ κυνηγοὶ
κουβεντιάζουν καθισμένοι σὲ
κασόνια. Πίνουν κι αὐτοὶ κο-
νιάκ καπνίζοντας τὶς χοντρές
πίπες τους.

Εἶναι καὶ οἱ δυὸ τους γύρω
στὰ σαράντα χρόνια. Μεγα-
λόσωμοι, χεροδύναμοι κι ἀ-
γριωποὶ ἄντρες.

Ὁ Κάπ εἶναι μελαχροινός.
Ὁ Σάθαν ξαθός.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς φαίνε-
ται ἀνήσυχος καθὼς λέει στὸ
σύντροφό του:

— Ἡ Ἀράλ βγήκε νὰ περ-
πατήσῃ γύρω στὸν καταυλι-
σμὸ... Τέσσερις ὥρες ἔχουν
περάσει ἀπὸ τότε. Νύχτωσε
κι ἀκόμα νὰ φανῇ... Νάπαθε
ἄραγε, κανένα κακό; Τί λές
κ' ἐσύ, Κάπ;

Ὁ μελαχροινὸς ἄντρας
χασμουριέται:

— Οὐφ... Μὲ σκότισες μὲ
τὴν Ἀράλ σου... Ξεποδαρια-
στήκαμε ψάχνοντας μιὰ ὥρα
γιὰ δαύτη... Τὸ πολὺ - πολὺ,
νὰ τὴν ἄρπαξε κανένα θειρί.
Ἄν δὲν ἐξαγυρίσῃ, θὰ πῇ
πὼς τὴν ἔφαγε... Οὔτε δά, ἢ

πρώτη θάναι, ούτε ἡ τελευταία!... "ὦχ, ἀδερφέ! Μαράζι θὰ τὸ βάλουμε τώρα, γιὰ μιὰ γυναίκα;

Ὁ Σάβαν τὸν κυττάζει στὰ μάτια:

— Κάπ! τοῦ κάνει. Καταλαβαίνω πὼς με ζηλεύεις γιὰ τὴν Ἀράλ! Θέλεις νὰ χαθῇ. Γιὰ νὰ μείνω κι ἐγὼ μαγκούφης σὰν κ' ἐσένα!...

Ὁ Κάπ χαμηλώνει τὰ μάτια του. Σὰ νὰ ὁμολογῇ τὴν κατηγορία...

Γιὰ πολλὴ ὥρα, οἱ δυὸ λευκοὶ ἄντρες μένουν σιωπηλοὶ. Συλλογισμένοι...

Ἀπὸ τὸ νοῦ τους ξαναπρνάει ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τους:

.....

Ἦταν φίλοι κ' οἱ δυὸ τους, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ.

Γεννήθηκαν στὴν Ἀμερική, ἀπὸ ἀλκοολικοὺς γονεῖς. Μεγάλωσαν μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὴ διαφθορά...

Ἔτσι, πῆραν, μοιραία, τὸν κακὸ δρόμο: Γίναν κλέφτες, λαθρέμποροι ναρκωτικῶν, ληστές, δολοφόνους...

Ὅμως, πάντοτε μαζί. Φίλοι καὶ συνεργάτες ἀχώριστοι

Ὁρθὸ τὸ παράξενο λιαντάρι κυνηγᾷ τοὺς δυὸ λευκοὺς. Πανικόβλητοι ἐκεῖνοι τρέχουν νὰ σωθοῦνε...

“Ήξεραν νά μοιράζονται τίμια
κάθε τί πού κέρδιζαν τίμια!

Πρίν τρία χρόνια είχαν κά-
νει μία δολοφονία, στήν πα-
τρίδα τους. “Η άστυνομία κα-
τάφερε νά τούς πιάση. Τό Δι-
καστήριο τούς κατεδίκασε σέ
ισόδια καταναγκαστικά έργα.

Μά στάθηκαν τυχεροί. Γρή-
γορα κατάφεραν νά δραπε-
εύσουν άπ’ τή Φυλακή τους.

“Εται, καί γιά νά μή τούς
ξαναπιάσουν, αὐτοεξορίστη-
καν στά παρθένα δάση τῆς
Ζούγκλας...

Φεύγοντας, πήραν μαζί τους
καί τήν ‘Αράλ. Μιά διευθα-
μένη, κακιά καί καταχθόνια
γυναίκα...

“Η ‘Αράλ άκολούθησε τόν
Σάθαν, όχι γιατί τόν άγαποῦ-
σε. Μά γιατί φθάνοντας στή
Ζούγκλα, είχε τήν έλπίδα νά
πραγματοποιήση τό μεγάλο θ-
νειρο τῆς ζωῆς της: Νά συναν-
τήση, δηλαδή, τόν Ταρζάν.
Καί χρησιμοποιώντας ὕστερα
τ’ άκατανίκητα θέληγτρά της,
νά τόν ξεμυαλίση. Νά γίνη
συντρόφισά του.

“Εται, οί δυό κακοποιοί φί-
λοι, γίναν καί κυνηγοί άγρίων
θηρίων...

Τά πουλούσαν σέ μεγάλα
Τσίρκα τῆς Εὐρώπης καί τῆς
‘Αμερικῆς. Καί θησαύριζαν.

Στήν άρχή, βέβαια, δέν ει-
χαν ιδέα άπό τή δύσκολη αὐ-
τή δουλειά. Μά σιγά - σιγά
κατάφεραν νά έπινοήσουν έ-
ξυπνες παγίδες. Καί τ’ άμοι-
ρα θερια πέφταν άνύποπτα σ’
αὐτές.

Πάνω σ’ έτοῦτες τίς σκέψεις
τους, καταφθάνει άλαφιασμέ-
νος — ὅπως είδαμε — ὁ Πο-
κοπίκο.

— “Ενα λιοντάρι κουβεντιά-
ζει σάν άνθρωπος! τούς λέει.

“Ο Κάπ καί ὁ Σάθαν, δέν
μποροῦν νά κρατηθοῦν. Ξε-
καρδίζονται στά γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά,
χά!...

Ξέρουν πώς άπό τό στόμα
τοῦ μαύρου Νάνου δέν βγαίνει
ποτέ τίποτα τό σοβαρό...

“Ο Ποκοπίκο διαμαρτύρε-
ται:

— Ναί, σάς λέω! Νά μή
χαρῶ τή Χουχούκα μου, πού
κακοψόφο νάχη! Τή... συγ-
χωρεῖτε κιόλας!...

Καί τούς έξηγεί:

— Είχα βγεῖ έξω άπ’ τή χα-
ράδρα. “Εψαχνα γιά τή χαμέ-
νη Κυρά... “Ομως σέ μία
στιγμή λέω μέσα μου: «Μεγά-
λο κορόιδο είσαι Ποκοπίκο
νά χαλᾶς τή ζαχαρένια σου
γιά ξένες έννοιες. Βρέ δέν
ξαπλάρεις σέ καμμιά σκιά, νά
τό κόψης δίπλα. Νά δώσης
κανένα ρεοιτάλι... ροχαλη-
τοῦ;»

»“Εται καί κάνω, άδερφέ
μου: Τήν άράζω στό γρασίδι
καί πάει λέοντας! Πλήν ὅμως,
καθ’ ὁδόν τοῦ... ὕπνου μου,
γλέπω ἕνα θνειρο!...

— “Ονειρο; Τί θνειρο;

— “Ημουνα, λέει, στή Χώρα
τῶν Φαντασμάτων!... Γλέπω
τό λοιπόν, τόν Ταρζανάκο καί

μιά Ιθαγενής γυνή, ὅπερ ἔμοιαζε μὲ τὴν μαμζέλ Ἀράλ!

»Εἶχανε καθ' ἅλληλ' ἐκείνη μιά σχεδία καὶ ἔπλεον ἐπὶ τῶν ὑδάτων κάποιας λιμνός!...

— Λοιπόν, λοιπόν; κάνουν περίεργοι ὁ Κάπ καὶ ὁ Σάβαν.

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, γλέπω ξαφνικά ἕναν γιγαντώδη Ἀράπαρο!... Πολὺ πὶδ σωματώδη ἀπὸ... μένα! Τὸ ὅποιον ὁ Ἀραπάραρος οὗτος, ἐκράτη ἀνὰ χεῖρας μιά κοτρώνα, ἄνευ προηγουμένου! Μεγάλη ὥσπερ βράχος!... Κατόπιν πέταξε τὴν πετράρα ταύτη ἐπὶ τῆς λιμνός. Ἐναντίον τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς λεγόμενης... Ἀντιλήθεσθε;

— Ὑστερα; ρωτᾶνε οἱ δυὸ λευκοὶ κυνηγοί.

— Ὑστερις, ὁ βράχος πίψας ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἔκανε θορυβώδη θόρυβον. Καὶ... ἐύπησα τουρτουρίζοντας ἐκ τοῦ ψυχροῦ κρύου!...

Ὁ Ποκοπίκο συνεχίζει:

— Δὲν ξέρω μόνο, ἂν ἐύπησα ἐκ τοῦ θορυβώδους θορύβου, ἢ ἐκ τοῦ λέων.

— Ποιανοῦ λέων;

— Ἐκ τοῦ λέων, ὅπερ ἀντίκρυσσά μ' ἐπὶ μου. Τοῦ λέων, ὅστις ἀνέφερα προηγουμένως...

— Αὐτουνοῦ ποῦ κουθέντιαζε σὺν ἄνθρωπος;

— Ναί! Καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲν ντρέπεσαι, βρὲ ἀχαῖρευτε, νὰ δουλεύεις στοὺς ἐχθρούς μας; Αὐτοὺς ποὺ στή-

νουνε παγίδες γιὰ νὰ πιάνουνε τὰ θηρία μου!

— Δικά σου τυγχάνουνε τὰ θηρία, μπάριμπα; τὸν ρωτᾶω.

— Ναί, δικά μου εἶναι!

— Τοῦ λόγου σου τί εἶσαι;

— Λέων! Ὁ βασιλεὺς τῆς Ζούγκλας!

— Τὰ σέθη μου... Μεγαλειότατε! τοῦ κάνω, τοῦ λόγου μου! Πλὴν ὅμως, νὰ μὴ μὲ ξαναπῆς «ἀχαῖρευτε», καθότι τραβᾶω τὴ χατζάρα μου καὶ σὲ σφάζω ντεκλαρέ!...

»Μὰ ὁ καληκέλαδος Λέων σημασία δὲν μοῦ δίνει. Μόνο μοῦ λέει ἄγρια:

— Σὺρε νὰ πῆς στοὺς ἀφέντες ποὺ σὲ πλερώνουνε, νὰ μαζέψουνε γρήγορις τίς βαλίτσες τους καὶ νὰ τοῦ δίνουνε! Νὰ ξεκουμπιστοῦνε ἀπ' τὴ Ζούγκλα μου καὶ νὰ μὴ ξαναγυρίσουνε ποτέ!

— Εἶσαι πολὺ βλάκας! τοῦ κάνει γελώντας ὁ Κάπ. Πᾶψε Ποκοπίκο, γιατί βαρεθήκαμε νὰ σ' ἀκοῦμε!...

— Τράβα στὴ σκηνὴ νὰ κοιμηθῆς! συμπληρώνει ὁ Σάβαν. Κι ἄλλοτε, νὰ μᾶς λές πὶδ ἐξυπνες κουταμάρες.

Ὁ Νᾶνος γυρίζει νὰ φύγῃ, μουρμουρίζοντας:

— Καὶ στοὺς ἀραπάδες ποῦ τὸ εἶπα, δὲν μὲ πιστεύουνε. Μυστήριο πρᾶμμα, ἀδερφέ μου!...

Ὅμως, νὰ: Τὴν ἴδια στιγμή τρομερὸς βρυχηθμὸς λιονταριοῦ ἀκούγεται.

Οἱ δυὸ Κυνηγοὶ κοκκαλῶνουν στὶς θέσεις ποὺ βρίσκον-

ται.

— Δέν σᾶς τῶλεγα ἐγώ; τοὺς κάνει κοροϊδευτικά ὁ Ποκοπικό. Ἴδου ὁ... γλωσσομαθὴς Λέων!

Ὁ Κάπ καὶ ὁ Σάθαν τραβᾶνε τὰ πιστόλια τους. Πετάγοντ' ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Ὁ Νᾶνος μένει μέσα. Μαζεύεται τρέμοντας σὲ μιὰ φωλιά:

— Τοῦ λόγου μου δίνω τόπο στὴν ὀργή! μουρμουρίζει. Μόλις τὸν φονεύσετε, σφυρᾶτε μου νᾶρθω νὰ τὸν... σφάξω!

Τώρα τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἔχει ἀπλωθῇ στὴ Ζούγκλα.

Οἱ φρουροὶ ἰθαγενεῖς ἀκοῦνε τὸ βρυχηθμὸ τοῦ λιονταριοῦ κοντὰ τους. Καὶ θυμοῦνται τὰ λόγια τοῦ Ποκοπικού. Ἔτσι, νοιώθοντας μεγάλη τρομάρα, παρατᾶνε τὰ κλουθιά. Καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια νὰ σωθοῦνε.

Ὁ πανικὸς μεταδίδεται καὶ στοὺς ἄλλου ἰθαγενεῖς. Σ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται στὴ μεγάλη σκηνή. Κ' ἐκεῖνοι τὸ βάζουν στὰ πόδια. Ἀκολουθοῦν στὸ φευγιὸ τοὺς πρώτους.

Ὁ Κάπ καὶ ὁ Σάθαν φωνάζουν καὶ ξελαρυγγιάζουν. Ζητᾶνε νὰ τοὺς ξαναγυρίσουν πίσω...

Ὅμως, οἱ ἰθαγενεῖς δὲν ἀκοῦνε τίποτα! Φεύγουν κι' ἀκόμα φεύγουν...

Καί, νά: Οἱ κυνηγοὶ ξεχωρίζουν τώρα στὸ σκοτάδι τῆ

σιλουέττα τοῦ λιονταριοῦ. Βρίσκεται κοντὰ στὰ κλουθιά τῶν σκλαβωμένων θηριῶν...

Σηκώνουν ἀμέσως τὰ πιστόλια τους. Τὸ σκοπεύουν! Ὅμως, δὲν προφθαίνουν νὰ πυροβολήσουν...

Ξαφνικά, βλέπουν, ἓνα - ἔνα, τὰ κλουθιά ν' ἀνοίγουν. Τὰ αἰχμάλωτα θηρία οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Καὶ ξεχύνονται μανιασμένα ἔξω!...

Τρομαγμένοι οἱ κυνηγοί, παρατᾶνε τὰ πιστόλια τους. Σκαρφαλώνουν μὲ βιάσι πάνω σ' ἓνα μικρὸ δέντρο, ποὺ βρίσκεται κοντὰ τους. Μονάχα ἔτσι θὰ σωθοῦν...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ τεράστιους πύθωνες τρυπώνει στὴ σκηνή ποὺ βρίσκεται ὁ Ποκοπικό. Ὁ Νᾶνος τὸ βάζει στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας:

— Ἐνα... φιδάκι, βρέεε!.. Ἄν τὸ πατήσω κατὰ λάθος, θὰ τὸ... λυῶσω, τὸ φουκαριάρικο!...

Ὁ Κάπ καὶ ὁ Σάθαν, ψηλά ἀπὸ τὸ δέντρο ποὺ βρίσκονται, ξεχωρίζουν πάλι τὴ σιλουέττα τοῦ λιονταριοῦ. Τώρα ἔρχεται ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὅμως ὅπλα δὲν ἔχουν πιὰ γιὰ νὰ τὸ κτυπήσουν...

Τὸ λιοντάρι φθάνει κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸ δέντρο ποῦχουν σκαρφαλώσει. Βγάζει πάλι ἓναν τρόκτικὸ βρυχηθμὸ.

Ὁ Κάπ συλλογιέται: «Σίγουρα τὸ θηριὸ θὰ κόψῃ μὲ τὰ δόντια του, τὸν λεπτὸ κορμὸ

Ἡ νέα κι ὁμορφη Ἀραπινούλα πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι τὴν τετραπέρατη Τσίτα. Ἀρχίζουν νὰ τρέχουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν.

τοῦ δέντρου. Θὰ μᾶς ρίξη κάτω. Θὰ μᾶς κατασπαράξη... Ἔτσι θὰ χαθοῦμε κ' οἱ δυό. Μὰ γιατί κ' οἱ δυό; Ἀφοῦ μπορεῖ νὰ σωθῇ ὁ ἕνας!...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, δίνει μιὰ ἀπότομη γερὴ σπρωξιά στὸν φίλο καὶ συνεργάτη του. Γκρεμίζει κάτω τὸν Σάβαν... Ἔτσι, τὸ λιοντάρι θὰ χορτάσῃ μὲ αὐτόν. Καὶ θὰ φύγῃ...

Τὶ παράξενο, ὅμως!... Τὸ λιοντάρι μένει ἀκίνητο. Δὲν χύνεται νὰ κατασπαράξῃ τὸν ἄνθρωπο πού ἔπεσε μπροστὰ στὸ στόμα του. Μόνο τὸν κυτ-

τάζει γιὰ λίγες στιγμές. Ὑστερα γυρίζει ἀργά. Προχωρεῖ νὰ φύγῃ...

Ὁ Σάβαν, πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ δέντρο, ἀρπάζει ἕνα ἀπὸ τὰ δυό πιστόλια, πού βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Σκοπεύει βιαστικὰ τὸ λιοντάρι πού φεύγει. Πυροβολεῖ...

Καί, νά: Παράξενο πονεμένο βογγητὸ βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθεια τοῦ θηριοῦ. Τὸ λιοντάρι σηκώνεται στὰ πιαινὰ του ποδάρια. Ἔτσι ὀρθὸ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ... Ἀνεβαίνει τρικλύζοντας τὴ βαθειὰ χα-

μάδρα!...

Ο Κάπ πάνω από τὸ δέντρο κι ὁ Σάβαν κάτω ἀπ' αὐτό, κυττάζουν κατάπληκτοι. Ἰὸ λιοντάρη προχωρεῖ ὀρθό.

— Κάποιο ξωτικό τῆς Ζούγκλας θάβει! συλλογιόνται καθ' ἕνας τους χωριστά.

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές καὶ ἡ σιλουέττα τοῦ ἀλλόκοτου θηριοῦ χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς χειμωνιάτικης νύχτας....

Ο Σάβαν σηκώνει τώρα τὸ ξεστὸ ἀκόμα πιστόλι πού κρατῇ. Σκοπεύει πρὸς τὰ ψηλά ἀλαδιά τοῦ μικροῦ δέντρου. Ταυτόχρονα φωνάζει στὸν Κάπ:

— Δολοφόνε!... ἤρθε ἡ σειρά σου! Μὲ γκρέμισες μπροστά στὸ δόντια τοῦ λιονταριοῦ. Γιά νὰ μείνῃ δική σου ἡ ὁμορφὴ Ἀράλ!... Πέθανε, λοιπόν, τώρα!...

Τρέμοντας ὁ Σάβαν, κάνει νὰ δικαιολογηθῇ. Ὁ τρόμος, ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀγωνία πού δοκιμάζει, πνίγουν τὴ φωνή του στὸ λαρόγκι...

Μὰ τὴ στιγμή, πού ὁ Κάπ, κάνει νὰ τραθήξῃ τὴ σκανδάλη, χαρούμενες γυναικεῖες φωνὲς ἀκούγονται λίγο πιο πέρα:

— Σάβααν!... Κάααπ!
Ἐγὼ εἶμαι: ἡ Ἀράλ!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ!

Εἶναι πολὺς καιρὸς τώρα, πού ἡ κακιά καὶ καταχθόνια

Τζέιν, ἔχει φύγει ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Κατέβηκε μονάχη στὸ Μεγάλο Λιμάνι. Μπαρκάρισε σ' ἕνα καράβι. Καὶ τραθήξε γιὰ τὴν μακρινὴ Πατρίδα τῆς: τὴν Ἀγγλία.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ζῇ μονάχος του πιά ἐκεῖ. Μὲ μοναδική συντροφιά τὴν πολυαγαπημένη του καὶ τετραπέρατη μαϊμουδίτσα. Τὴ Τοίτα, ὅπως τὴ λέει...

Καὶ νά: Τὴ στιγμή αὐτή, ὅστερα ἀπὸ τὰ παραπάνω γεγονότα, ὁ Ταρζάν βρίσκεται ξαπλωμένος στὰ στρωσιδία τῆς Σπηλιάς του...

Μιά ματωμένη πληγὴ ἀπὸ σφαῖρα φαντάζει στὴ γυμνὴ πλάτη του. Ὁ ἄμοιρος ἀνασαίνει βαρεῖα καὶ δύσκολα. Ψήνεται στὸν πυρετό!...

Πλάι τοῦ παρastoέκει μὲ συμπόνοια, ἡ πιστὴ του μαϊμουδίτσα. Τὰ ματάκια τῆς φαίνονται θολὰ σὰν βουρκωμένα. Εἶναι φανερό πὼς λυπᾶται πολὺ γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ Ἀφέντη τῆς...

Βρέχει τὸ μέτωπό του μὲ δροσερὸ νερό... Κάθε τόσο ρίχνει ξύλα στὸ πρωτόγονο τζάκι πού βρίσκεται πλάι... Σκαλίζει τὴ φωτιά. Ἀναστενάζει πονεμένα...

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ταρζάν ἀνοίγει ἀργὰ τὰ μάτια του. Κάτι τῆς ψιθυρίζει σὲ μιὰ παράξενη διάλεκτο.

Ἡ Τοίτα τοῦ ἀπαντάει. Μένει ὁμως στὴ θέσι τῆς. Σὰν συλλογιμένη.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκ-

κλας έπαναλαμβάνει πιό έντονα τώρα, αυτό που της λέει.

Τέλος, ή Μαΐμουδίτσα σηκώνεται. Βγαίνει σβέλτη από τη σπηλιά. "Υστερα τρέχοντας, χάνεται στο βαθύ σκοτάδι, της κρύας νύχτας...

Μονάχος — έντελώς μονάχος — πιά ό Ταρζάν, άνασαινει βαρειά. Με ρόγχο. Μοιάζει σαν έτοιμοθάνατος. Σά νά ξεψυχάη...

Στό θολωμένο μυαλό του ξαναπερνάει όλοζώντανη τώρα, ή τραγική περιπέτεια, που πέρασε τη νύχτα αυτή:

"Από μέρες είχε πληροφορηθή, πώς λευκοί κυνηγοί είχαν από καιρό, κατασκοπώνσει κάπου σέ μιά βαθειά χαράδρα της παρθένας περιοχής του.

Με βοηθούς τους πολλούς μαύρους Ιθαγενείς, στήναν παγίδες. Αιχμαλωτίζουν τ' άγρια θηρία...

"Ακόμα κι αυτός ό Ποκοπίκο είχε έγκατασταθή στην περιοχή αυτή. Πληρωνόταν καλά κ' έργαζόταν για λογαριασμό τους. "Η δουλειά του ήταν: πρώτον, νά τους κάνη νά γελάνε. Καί δεύτερον, νά... τρώη, νά πίνη καί νά κάασαθεται!...

"Ο Ταρζάν τρέχει άμέσως στο θεόρατο πέτρινο βουνό του Γκαούρ. Νά του ζητήσει βοήθεια. Νά έπιτεθούν μαζί στην κατασκήνωση των λευκών κακούργων. Νά τους έξονώσουν! Νά σώσουν τά θηριά της Ζούγκλας από τίς δολοφονικές παγίδες τους...

"Όμως βρίσκει τόν μελαψό Έλληνα, βαρειά άρρωστο. Πλάι του παραστέκουν ή Ταταμπού καί ή Χουχού.

"Ετσι, ό "Αρχοντας της Ζούγκλας, κατεβαίνει τά τρομακτικά βράχια άπρακτος. Καί, άναγκαστικά, παίρνει τήν άπόφασι ν' αντιμετώπιση τους κακούργους μοναχούς του!...

Στή σπηλιά του βρίσκεται ένα μεγάλο τομάρι σερνικοΐ λιονταριού... "Ετσι, πρωί - πρωί, τήν άλλη μέρα, τó ρίχνει στους γυμνούς ώμους του. Καί παίρνοντας τó κροφτερό του μαχαίρι ξεκινάει...

—"Η Τσίτα κάνει νά τόν ακολουθήση.

—"Οχι! της λέει εκείνος, στή γλώσσα της. "Εσύ θά μείνης έδώ, στή σπηλιά μας...

Πρωί - πρωί, όπως είπαμε, ξεκίνησε ό Ταρζάν. "Όμως μόνο κατά τó σούρουπο κατάφερε ν' άνακαλύψη τόν καταυλισμό των λευκών κυνηγών. Βρισκόταν στο βάθος μιά μεγάλης καί βαθειάς χαράδρας.

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας, φοράει τώρα τó λιονταρίσιο τομάρι. Κρύβεται όλο κληρος μέσα σ' αυτό.

"Ετσι, περπατώντας με τίς τέσσερα, πλησιάζει στις σκηνές. Βλέπει τόν Ποκοπίκο, που είχε άποκοιμηθή έξω, μιά τόσο ψυχρή νύχτα. Τόν σκουντάει νά ξυπνήση...

"Ο Νάνος ξαφνιάζεται. Τρομάζει. Πετιέται όρθός.

Καί τὸ βάζει στὰ πόδια πανικόβλητος...

Ὅμως, ὁ μεταμφιεσμένος σὲ λιοντάρι λευκὸς Γίγαντας, τοῦ μιλάει μὲ ἀνθρώπινη λαλιά...

Τέλος, ὁ Ταρζάν ἀπομιμείται τὴ φωνή τοῦ λιονταριοῦ. Καί βγάζει ἕναν τρομερὸ βρυχησμό. Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς, τὸ βάζουν στὰ πόδια κι αὐτοί. "Εἶσαι πλησιάζει, ἀνενόχλητος τώρα, τὰ κλουθιά. Τραβάει γρήγορα τὶς ἀμπάρες τοὺς. Λευθερώνει τὰ θεριά ποὺ βρίσκονται μέσα...

Τὴν ἴδια στιγμή βλέπει καὶ τοὺς κυνηγοὺς νὰ πετᾶνε τὰ πιστόλια τοὺς τρομαγμένοι. Νὰ σκαρφαλώνουν στὸ μικρὸ κοντινὸ δέντρο γιὰ νὰ σωθοῦνε.

Ὁ Ταρζάν, γιὰ νὰ τοὺς τρομοκρατήσει, πλησιάζει. Βρυχᾶται γιὰ δεύτερη φορά.

Ὅμως, ξαφνικά, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς γκρεμίζεται κάτω. Μπροστὰ στὸ λιονταρσιὸ κεφάλι του.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει γιὰ λίγο. Τέλος, γυρίζοντας, προχωρεῖ νὰ φύγῃ... Μὰ ὁ κυνηγὸς τὸν πυροβολεῖ. Τὸ πυρωμένο βλήμμα περνάει, πέρα γιὰ πέρα, τὴ δεξιὰ ὠμοπλάτη του.

Ὁ Ταρζάν σηκώνεται ὀρθός. Φεύγει τρέχοντας γιὰ νὰ σωθῇ. Πονάει ὅμως φρικτά, ὁ ἄμοιρος! Βρῶση τρέχει τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγή.

Τέλος, καταφέρνει νὰ φθάσῃ στὴ Σπηλιά του. Κ' ἐκεῖ

σωριάζεται βαρὺς στὰ στρωσίδια του. Βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Σχεδὸν ἀναισθητός!...

Ἡ ἀγαπημένη του Τοίτα, κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν συνφέρει... Ὡσπου νά: Ὁ λευκὸς Γίγαντας, ἀνασηκώνει ἀργὰ τὰ βλέφαρά του. Καὶ κάτι τῆς ψιθυρίζει — ὅπως εἶδαμε — στὴν παράξενη γλῶσσα τῆς.

Στὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου, ποὺ βρισκόταν εἶχε θυμηθῇ τὴν Ἀγιαλάμ.

Εἶναι ἡ μαῦρη μοναχοκόρη τοῦ Ἀρχικοῦ κάποιας γειτονικῆς φυλῆς. Ὁμορφὴ καὶ χαρούμενη πάντα. Ὅμως μὲ καρδιά ἀτρόμητη σὰν τοῦ λιονταριοῦ.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν εἶχε σώσει κάποτε ἀπὸ μεγάλο καὶ θανατερὸ κίνδυνο. Ἕνας γιγαντόσωμος χιμπατζῆς τὴν εἶχε ἀρπάξει. Ἐτρεχε νὰ τὴν φέρῃ στὴ σπηλιά του...

Ὁ Ταρζάν παλεύει ἀτρόμητος, δυὸ δολόκληρες ὥρες μὲ τὸ μανιασμένο θεριό. Ὡσπου τέλος, καταφέρνει νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά τοῦ ἀπαγωγέα...

Ἐτοί εἶχαν γνωριστῇ...

Ἀπὸ τότε, ἡ πανέμορφη Ἀγιαλάμ κατάφερνε νὰ φεύγῃ κρυφὰ τὶς νύκτες ἀπὸ τὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ πατέρα τῆς. Καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τῆς ἔφθανε στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τοῦ καθάριζε καὶ τοῦ σιγύριζε τὴ σπη-

λιά. Τοῦ ἔφηνε τὰ μπούτια τῶν ζαρκαδιῶν, πού κουβαλοῦσε σάν ἔθγαινε στοῦ κυνήγι. Τέλος, τοῦ συντρόφευε λίγο τὴν ἀτέλειωτη μοναξιά του.

Ὁ Ταρζάν νοιώθει μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὴν ἀγνή καὶ καλόκαρδη αὐτὴ Κοπέλλα. Βρίσκει μεγάλη χαρὰ στὴ συντροφιά της. "Ἄν ξαναξοισκόταν σὲ κίνδυνο, θὰ μποροῦσε, ὄχι μονάχα μὲ ἕνα, ἀλλὰ μὲ χίλια θεριά νὰ παλέψῃ γιὰ χάρι της!

"Ἔτσι, τώρα πού νοιώθει τὸ Χάρο νὰ πλησιάζῃ, ἄθελα ὁ νοῦς του πετάει σ' αὐτήν.

— "Ίσως μὲ τὰ βότανα πού ἔξερει, νὰ μπορέσῃ νὰ μὲ σώσῃ! συλλογιέται.

Καὶ ψιθυρίζει στὴν Τζίτα:

— Πήγαινε στὴν Ἀγιαλάμ. Πέσ' τὴς νάρθη γρήγορα κοντά μου!...

Ἡ Μαϊμουδίτσα — ὅπως εἶπαμε — τὸ ἄκουσε. Μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴν θέσι της. Ζηλεύει τὴν ὁμορφὴ μαύρη Κοπέλλα. Βλέπει πῶς ὁ Ταρζάν τὴν ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' αὐτήν...

"Ὅμως σάν, τέλος, βλέπει τὴν ἐπιμονή του, δὲν μπορεῖ νὰ κἀν ἄλλοιῶς: Βγαίνει ἀπὸ

Μιὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ μονομαχία ἀρχίζει. Μιὰ θανάσιμη πάλη ἀνάμεσα στοὺς δυὸ λευκοὺς ἄνδρες...

τῇ σπηλιά σθέλη. Τρέχει νά τῇ βρῇ. Νά τὴν φέρῃ στὸν Ἀφέντη της...

Αὐτὰ συλλογιέται ὁ Ταρζάν ξαπλωμένος στὰ ξερά χορτάρια τοῦ σκοτεινοῦ Παλατιοῦ του.

Ὁ δυνατὸς πυρετὸς ἔχει κάνει τὸ κορμί του νά καίῃ σάν ψωμί, πὺ μόλις βγῇκε ἀπὸ τὸν φούρνο....

Η ΑΡΑΛ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑΛΑΜ

Καί, νά: Ξαφνικά, θιαστικά βήματα ἀκούει νά πλησιάζουν στὴ σπηλιά του.

— Ἀγιαλάμ! ψιθυρίζει μὲ λαχτάρα.

Ὁμως, ὄχι. Σὲ λίγες στιγμές, ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό μπαίνει ἀλαφιασμένος μέσα.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει, ἀντικρύζει τὸ λιονταρίσιο ταμάρι.

— Μπά! κάνει κατάπληκτος. Ὡστε τοῦ λόγου σου μπαρμπα - Μεγαλειότατε, μοῦ παρασταίνεις τὸν... Λέων τῆς Νεμέας;

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; ρωτáει ξεψυχισμένα ὁ Ταρζάν. Γιάτὶ ἔφυγες ἀπ' τὸν Καταυλισμὸ τῶν λευκῶν;

— Γιά νά μὴ μὲ χλαπαχλοπίσῃ ὁ ὄφις!...

Μά πρὶν ὁ Νάνος προφθάσῃ νά τελειώσῃ τὰ λόγια του, μπαίνει σάν ἀστραπὴ μέσα στὴ σπηλιά, ἡ Τσίτα. Πλησιάζει

τῇ μουσούδα της στὸ αὐτὶ τοῦ ἀρρωστοῦ Ἀφέντη της. Κάτι τοῦ λέει σιγά. Καὶ ξαναφεύγει τρέχοντας...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ταραξεται. Τὸ κατακόκκινο ἀπὸ τὸν πυρετὸ πρόσωπό του γίνεται κίτρινο σάν τὸ χρυσάφι. Κάνει μιὰ προσπάθεια ν' ἀνασηκωθῇ. Μὲ δὲν τὰ καταφέρνει...

Ἔτσι καὶ μὲ φωνὴ πού τρέμει ἀπὸ τὴν ταραχή, λέει στὸν Ποκοπικό:

— Θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης! Κἄνε μου μονάχα μιὰ χάρι: Τρέξε στὸν Καταυλισμὸ τῶν λευκῶν. Ἐκεῖ πού ἦσουν... Καὶ κάνε τ' ἀδύνατα δυνατὰ νά λευθερώσῃς τὴν Ἀγιαλάμ!...

Ὁ Νάνος τὸν ρωτáει ξερά:

— Τί θὰ μοῦ δώσης;

— Ὅ,τι θέλεις!

— Θέλω τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ! Σὲ συμφέρει;

— Πᾶρ' το καὶ τρέξε...

Ὁ Νάνος ἀρπάζει τὸ τομάρι. Βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. Καὶ τρέχει πρὸς τὸν Καταυλισμὸ... Ἐχει ἀρχίσει νά ξεμερώνει πιά!

.

Καὶ τώρα, ἂς δοῦμε τί ἔγινε ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἡ Τσίτα ἔφυγε ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, γιὰ νά φέρῃ κοντὰ τοῦ τὴν Ἀγιαλάμ.

Ἡ τετραπέρατη Μαϊμουδίτσα — πηδώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο — φθάνει στὸ πρωτόγονο χωριὸ τῆς γειτονικῆς

φυλῆς... 'Εκεῖ, κι ἀνάμεσα στὶς πολλὲς χορταρένιες καλύψεις, ξεχωρίζει μιὰ: Πιὸ δμορφὴ καὶ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες... Εἶναι τὸ παλάτι τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς Φυλῆς.

'Η Τσίτα τρυπώνει μέσα. ὑπνάζει τὴ μοναχοκόρη του.

'Η 'Αγιαλάμ καταλαβαίνει πὼς κάτι κακὸ θὰ συμβαίνει στὸν ἀγαπημένο της Ταρζάν. Βάζει ἓνα μαχαίρι στὴ ζώνη της. Βγαίνει ἀθόρυβα ἔξω. Καί, μαζὶ μὲ τὴ Μαϊμουδίτσα, παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά του.

Ὅμως, ξαφνικά, καθὼς προχωροῦν, σπαρακτικές γυναικεῖες φωνὲς φθάνουν στ' αὐτιά τους:

— Βοήθειασαα!... Βοήθειασαα!...

Μιὰ ἄγνωστη γυναῖκα κινδυνεύει...

'Η 'Αγιαλάμ χύνεται ἀτρόμητη πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγεται ἡ φωνή. Στὸ δεξὶ χέρι σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ φοβεροῦ μαχαίριου της.

Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει ἑκεῖ. Μὰ στὸ βαθὺ σκοτάδι, δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ καλά. Ξεχωρίζει ὅμως μιὰ γυναῖκα λευκή, ποὺ πεσμένη κάτω σπαρατάρει... "Ἐνα τεράστιο μαῦρο φίδι ἔχει κουλουριαστεῖ στὸ κορμὶ της. Τὴ σφίγγει θανατερὰ!...

'Η Τσίτα στριγγιλίζει μανιασμένη. Δαγκώνει τὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς τοῦ φιδιοῦ. Μὰ ἡ 'Αγιαλάμ κάνει κάτι καλύτερο:

Πέφτει πάνω στὸ φίδι. Καὶ στὸ ἀνοιχτὸ στόμα του καρφώνει τὸ μαχαίρι της.

"Ἐνα ἀπείσιον σφύριγμα ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ ἐρπετοῦ. Τὸ μαχαίρι ἔχει κόψει τὴ ραχοκοκκαλιά του. Στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ποὺ ἐνώνεται τὸ κεφάλι μὲ τὸ λαιμὸ.

Τὸ τεράστιο φίδι σπαρατράει γιὰ λίγο. Ὑστερα μένει ἀκίνητο. Τὸ σφίξιμο τοῦ κορμιοῦ του στὸ σῶμα τῆς ἄμοιρης λευκῆς γυναίκας, χαλαρώνει τώρα...

'Η μαῦρη ξαναβάζει τὸ μαχαίρι στὴ ζώνη της. Μὲ τὰ χέρια της τώρα, τραβάει πρὸς κουλούρες τοῦ νεκροῦ ἐρπετοῦ. Λευθερώνει τὴν ἄγνωστη Γυναῖκα...

'Εκεῖνη γονατίζει μ' εὐγνωμοσύνη. Τῆς φιλάει τὰ γυμνά μαῦρα γόνατα.

— Μοδσωσες τὴ ζωὴ! τῆς λέει. Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ σένα. Πέσ' μου πὼς σέ λένε;

— 'Αγιαλάμ! ἀποκρίνεται ἡ μαῦρη Κοπέλλα.

— Ἐμένα 'Αράλ! τῆς κάνει ἡ λευκή. Παραπλανήθηκα στὴ Ζούγκλα. Θέλω νὰ γυρίσω στὸν Καταυλισμὸ μας. Εἴχατε λευκοὶ κυνηγοί...

— Ποῦ βρίσκεται ὁ Καταυλισμός σας;

— Στὸ βάθος μιᾶς μεγάλης χαράδρας. Μήπως ἔρεῖς νὰ μοῦ δείξης τὸ δρόμο;

— Ξέρω! μουρμουρίζει ἡ 'Αγιαλάμ. Μὰ βιάζομαι. Κάποιος ἄνθρωπος, ποὺ τὸν ἀγαπῶ πολὺ, κινδυνεύει...

Ἡ Μαϊμοῦ αὐτὴ ἦρθε νὰ μὲ φωνάξῃ. Πρέπει νὰ πάω γρήγορα κοντὰ του. Πρέπει νὰ τὸν προφθάσω ζωντανό...

Ἡ λευκὴ Γυναίκα τρομάζει:
— Καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς μονάχη μου ἐδῶ; Σίγουρα κάποιον θεριὸ θὰ μὲ σπαράξῃ... Πάμε μαζί στὸν Καταυλισμό...
Θὰ σοῦ κάνω πολλὰ ὁμορφα δῶρα: Φορέματα, χρυσὰ βραχιόλια... Ἕνα ρολόϊ, νὰ βλέπῃς τὴν ὥρα...

Ὁ πειρασμός γιὰ τὴν μαύρη εἶναι, ἀλήθεια, μεγάλος.
— Πάμε! τῆς λέει. Μὰ θὰ φύγω ἀμέσως...

Ἔτσι, φθάνουν σὲ λίγο στὴ χαράδρα. Ἡ Λευκὴ φωνάζει χαρούμενη, καθὼς πλησιάζουν:

— Σάααθαν!... Κάααπ!...
Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀράλ!...

Ὁ Σάαθαν δὲν τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Κάπ. Μόνο τρέχει κοντὰ στίς δυὸ γυναῖκες...

Ὁ Κάπ πηδαίει ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου. Τρέχει κι αὐτὸς κοντὰ τους...

Ἡ Ἀράλ τοὺς ἐξηγεῖ πῶς εἶχε χαθῇ. Τοὺς μιλάει γιὰ τὸ μαῦρο φίδι. Καὶ γιὰ τὴν ἁρπαγούλα, ποὺ βρίσκεται μαζὶ τῆς.

Οἱ δυὸ ἄντρες — παραμερίζοντας τὸν καυγά τους — τῆς λένε κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ παράξενο λιοντάρι. Γιὰ τὰ θεριὰ ποὺ λευθερώθηκαν ἀπὸ τὶς κλοῦβες τους. Καὶ γιὰ ὅλα ὅσα ἔγιναν στὸ διάστημα

ποῦ ἔλλειπε...

Καὶ οἱ τέσσερις τώρα προχωροῦν. Μπαίνουν μέσα στὴ σκηνὴ τοῦ Κάπ.

Ἡ Τσίτα τρέχει, ὅσο μπορεῖ πρὸ γρήγορα, στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Τὸν εἰδοποιεῖ καὶ ξαναγυρίζει ἀμέσως στὸν καταυλισμό...

Ἡ Ἀράλ χαρίζει στὴ μαύρη ἕνα παλὸ φθινὸ φόρεμα. Ἕνα τενεκεδένιο βραχιόλι μὲ πολύχρωμες χάντρες. Κ' ἕνα μικρὸ ψεύτικο ρολογάκι.

Ἡ Ἀγιαλάμ τὰ σφίγγει μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της. Ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ...

— Πῶς λένε, ἀλήθεια, τὸν ἄνθρωπο ποὺ κινδυνεύει καὶ τρέχεις νὰ σώσῃς; ρωτᾷ ἡ Ἀράλ.

— Ταρζάν! τῆς ἀποκρίνεται ἡ μαύρη.

— Ταρζάααν!... κάνουν ὅλοι, σὰ νὰ τοὺς κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Καὶ πρὸ πολλοῦ ἂν ὅλους, ἡ λευκὴ Ἰουναίκα.

— Βρίσκεται, λοιπόν, κοντὰ μας, ὁ Ταρζάν; ρωτᾷ ὁ Σάαθαν. Τότε αὐτὸς σίγουρα θὰ στείλῃ τὸ λιοντάρι νὰ μᾶς καταστρέψῃ...

Καὶ κυττάζει παράξενα τὴν ὁμορφὴν Ἀγιαλάμ.

— Θὰ μείνῃς ἐδῶ! τῆς λέει διατακτικά. Δὲν θὰ πᾶς πουθενά! Ἄν ὁ Ταρζάν κινδυνεύῃ, καλύτερα νὰ ψοφήσῃ... Ἔτσι, θὰ ἡσυχάσουμε!...

Γυρίζει ὕστερα στὸν Κάπ. Ποῦ κι αὐτὸς κυττάζει παράξενα τὴ μαύρη Κοπέλλα!...

— Τὴν γυναῖκα αὐτὴ θὰ τὴν κρατήσω ἐγώ! μουρμουρίζει. Ἐγὼ ποῦμαι μονάχος. Ἐσὺ ἔχεις τὴν Ἀράλ!...

Ὁ Σάβαν τὸν κυττάζει ἄγρια.

— Ὅχι! δική μας εἶναι. Ἡ Ἀράλ τὴν ἔφερε. Ἐσὺ μὲ γκρέμισες ἀπὸ τὸ δέντρο, στὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ. Νὰ μοῦ τὸ χρωστᾷς χάρι, ποὺ δὲν σὲ σκότωσα!...

— Ἡ μαύρη εἶναι δική μου! φωνάζει ὁ Κάπ. Καὶ τραβάει, μὲ βιάσι, τὸ μαχαίρι του.

— Ὅχι, δική μου! τοῦ ξαναλέει ὁ Σάβαν, τραβώντας κι αὐτὸς τὸ δικό του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Ἀράλ, ψιθυρίζει οἱγὰ στὸ αὐτί τοῦ Κάπ:

— Εἶναι πολὺ ὁμορφὴ αὐτὴ ἡ Ἀραπινούλα! Δὲν πρέπει νὰ στὴν πάρη ὁ Σάβαν.

Κι ἁμέσως, κάνοντας δυὸ βήματα, ψιθυρίζει στὸ αὐτί τοῦ συντρόφου της:

— Ἐγὼ δὲν ζηλεύω!... Θὰ εἶσαι, λοιπόν, πολὺ κουτὸς ἀν ἀφίσης νὰ στὴν πάρη ὁ Κάπ.

Ἡ ἄμοιρη Ἀγιαλάμ ξεσπάει σὲ λυγμούς:

— Ἀφήστε με νὰ φύγω!... Πρέπει νὰ φθάσω γρήγορα στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Καὶ κάνει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ σκηνή...

Ὅμως, μὲ μιὰ σπρωξιά, ὁ Κάπ, τὴ σωριάζει κάτω. Ἀμέσως μ' ἕνα σονί, τῆς δένει πόδια καὶ χέρια.

Τέλος, μουγγρίζει στὸν Σά-

βαν, τρίζοντας ἀπαίσια τὰ δόντια του:

— Ἐμπρός! Ὅποιος ἀπ' τοὺς δυὸ μας ζήσει, θὰ τὴν πάρη!...

Κι' ἁμέσως, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του, χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξη...

Μὰ καὶ ὁ Κάπ, μὲ τὸ δικό του μαχαίρι, ζητάει κι αὐτὸς νὰ τὸν κάνη κομμάτια...

Μιά θανάσιμη πάλη ἀρχίζει ἀνάμεσα στοὺς δυὸ μανιασμένους ἄντρες.

Ἡ Ἀράλ βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Κάπ. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι βρίσκεται ἡ σκηνὴ τοῦ Σάβαν, τοῦ συντρόφου της. Τρυπώνει ἁμέσως μέσα. Ἀρπάζει στὸ χέρι της μιὰ μικρὴ βαλίτσα. Ξαναβγαίνει γρήγορα ἔξω. Βλέπει τὴν Ταίτα, ποὺ μόλις εἶχε ξαναγυρίσει καὶ τριγυρίζει ἔξω ἀπὸ τίς σκηνές. Τῆς λέει:

— Ταρζάν!... Ταρζάν!... Πάμε στὸν Ταρζάν!...

Ἡ Μαϊμουδίτσα, ποὺ ζηλεύει, ὅπως ἔεργουμε, καὶ μισεῖ τὴν Ἀγιαλάμ, προχωρεῖ πρόθυμα. Δείχνει τὸ δρόμο στὴ λευκὴ Γυναίκα γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά τοῦ ἄρρωστου Ἀφέντη της.

Ἡ Ἀράλ τὴν ἀκολουθεῖ μὲ λαχτάρα...

Σὲ λίγο χάνονται καὶ οἱ δυὸ τους στὸ μισοσκοτάδο τῆς αὐγῆς...

Ο «ΗΡΩΑΣ»
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Ὁ Κάπ καὶ ὁ Σάβαν πα-

Ἡ πανέμορφη λευκὴ γυναῖκα, πασι-ῖζει μὲ ἀγάπη καὶ συμπόνια
νὰ συνεφέρῃ τὸν ἀναίσθητον Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

λεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ τὰ μαχαίρια τους, σὰν λυσσασμένον θηρίον...

Ἡ μαύρη Κοπέλλα, δεμένη κάτω, παρακολουθεῖ μὲ τρόμο καὶ ἀγωνία τὴ μονομαχία τους.

Ξαφνικά, ἕνας παράξενος βρυχηθὸς λιονταριοῦ ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴν τραγικὴ σκηνή.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀπομένουν ἀκίνητοι σὰν μαρμαρωμένοι. Κυττάζοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς, ξαναβλέπουν τὸ ἴδιο λιοντάρι. Ἐχει ξαναγυρίσει πάλι στὸν καυταλισμὸ τους. Μόνο πού φαίνεται σὰν πιὸ μικρὸ τώρα. Καὶ ἡ φωνή του ἀκούγεται σὰν ἀλλοιώτικη...

— Τὸ ξωτικό! ψιθυρίζει μὲ δόσος ὁ Σάβαν.

Κ' οἱ δύο μονομάχοι μαζί, πετιῶνται ἔξω. Τρελλοὶ ἀπὸ τρόμο πάλι, τὸ ξαναθάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ σωθοῦνε...

Τὸ ἀλλόκοτο λιοντάρι προχωρεῖ τώρα ἀργά. Μπαίνει στὴ σπηλιά τοῦ Κάπ. Ἡ Ἀγία λάμ πού τὸ βλέπει, ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωση. Ὅμως ἐκεῖνο τὴν καθησυχάζει:

— Μὴ φοβοῦ, μαμζέλ. Καθότι πολὺ σέ γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Ἀμέσως πετιέται ὀρθό. Μὲ τὰ μπροστινά του «πόδια» τραβάει καὶ θγάζει τὸ τομάρι του.

— Τοῦ λόγου σου τυγχάνεις ἡ Ἀγιαλάμ; τὴ ρωτᾷ τό...

γυμνὸ λιοντάρι.

— Ναί! ἀποκρίνεται χαμένα ἐκεῖνη.

Ἐχει τώρα σχεδὸν ξημερώσει. Ὁ Ποκοπικό διακρίνει πιά καθαρὰ. Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅμως, ἀκόμα καλύτερα, τὴν ξαναρωτᾷ:

— Εἶσαι μαύρη;

— Ναί! ψιθυρίζει ἡ ἄμοιρη Κοπέλλα.

— Τότες, τοῦ λόγου σου θὰ εἶσαι! συμπεραίνει.

Καὶ λύνει ἀμέσως τὸ γερὸ σχοινί πού τὴν κρατοῦσε δεμένη.

Τέλος τῆ συμβουλευεῖ κυθὼς τῇ βοηθαί νὰ σηκωθῇ:

— Τρέξε ἀμέσως στὴ πηλιά τοῦ Ταρζάν. Κι' ἂν θῆς νὰ μάθης ποῖος σ' ἔσωσε, δέκου νὰ σοῦ συστηθῶ: «Φοθερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό. Κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων. Γόης φιδίων καὶ κορτσιῶν. Προστάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων. Διπλωματοῦχος σφάχτης τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Καὶ ἀντρακλας, δυσθεόρατος, μοθόρος κι ἀνοιχτόκαρδος!» Ὁλέ!...

Καὶ τελειώνοντας παίρνει πάλι τὴν λεοντή. Τὴ ρίχνει στὸν ὄμο του καὶ ξεκινάει. Ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια κατεύθυνση πού, πρὶν λίγο, εἶχαν πᾶρει κ' οἱ δύο τρομοκρατημένοι λευκοὶ κυνηγοί.

Ἀμέσως μετ' αὐτὸν ξεκινάει κ' ἡ Ἀγιαλάμ. Αὐτὴ παίρνει ἀντίθετη κατεύθυνση. Τρέχει μὲ λαχτάρα γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ ἀγαπημένου της

"Αρχοντα της Ζούγκλας...

"Όμως άλλοιμονο: Δέν έχει προχωρήσει ούτε χίλια θήματα, όταν ξαφνικά θγάζει μιὰ σπαρακτική κραυγή:

— "Αασαα!...

Τὴν ἴδια στιγμή, σὴν ἄλλη ἄκρη τῆς χαράδρας, ἐκεῖ πού θρίσκεται τώρα καὶ προχωρεῖ ὁ Πικοπίκο, κάτι κωμικοτραγικὸ γίνεται.

Ὁ Κάπ καὶ ὁ Σάθαν, κρυμμένοι σὲ κάποιο εὐρύχωρο κούφωμα γέρικου δέντρου, ἀντικρύζουν κατάπληκτοι νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ τους ὁ χορατατζῆς Νᾶνος. Στὸν ὄμο του σηκώνει τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ. Καθὼς προχωρεῖ σιγανοτραγουδάει φάλτσα ξένα φρέσκο στιχάκι του:

«'Εγὼ εἶμ' ὁ Ποκοπίκαρος
μὲ τὰ πολλὰ μεράμια!
'Εγὼ, πὺ σφάζω τὰ θεριά
σὰ νᾶναι... κοκοράκια!»

"Ε, Ποκοπίκο! τοῦ φωνάζουν κατάπληκτοι οἱ δυὸ κυνηγοί. 'Εσὺ σκότωσες τὸ λιοντάρι;

— Καὶ θέβαια! τοὺς ἀποκρίνεται. Στραβομάρα ἔχετε; Δέν γλέπετε τὸ τομάρι του;

Ὁ Κάπ καὶ ὁ Σάθαν θγαίνουν ἀπὸ τὴν κρυψὼνα τους. Πλησιάζουν μὲ ἀπορία...

Μὰ σὰν παίρνουν τὸ τομάρι στὰ χέρια τους, βλέπουν πὼς εἶναι ξερό! Καὶ τὸ μυαλό τους ἀρχίζει νὰ φωτίζεται:

Ὁ Σάθαν τὸν ρωτᾷ:

— Φόρεσες λοιπὸν τὴν προδιά τοῦ λιονταριοῦ κι' ἤρθες στὴ σκηνὴ νὰ μᾶς τρομάξεις;

Ὁ Ποποπίκο γελάει:

— Χά, χά, χά! Οὐ, νὰ μοῦ χαθῆτε, φοβιτσιάρηδες! Χά, χά, χά!...

Μὰ τὰ γέλια πνίγονται στὸ λαϊμό του. Ταυτόχρονα κ' οὐ δυὸ μὲ τὰ δεξιά ποδάρια τους, τοῦ σερβίζουν ἀπὸ μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ κλωτσιὰ στὰ πεινὰ.

Ὁ Νᾶνος ἐκσφενδονίζεται, σὰν μαύρη μπάλλα στὸν ἀέρα. Εὐτυχῶς πὺ προλαθαίνει κι ἀρπάζεται ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ κάποιου ἀντικρυνοῦ δέντρου.

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει. Οὔτε ρουκέττα νᾶμουνά!...

Ὁ Κάπ, ἀμέσως μετὰ τὴν κλωτσιὰ, τραβάει μὲ θιάσι τὸ μαχαίρι του. Καὶ καθὼς ὁ Σάθαν κυττάζει γυρισμένος τὸν Ποκοπίκο πάνω στὰ κλαδιά, θρίσκει τὴν εὐκαιρία. Καρφώνει δολοφονικὰ τὴ λάμα του στὴν ἄριστερή ράχι τοῦ παιδικοῦ του φίλου. Τοῦ συνεργάτου του...

Ὁ Σάθαν θγάζει ἕνα θραχνὸ μουγγρητό. Σωριάζεται κάτω νεκρός!

Ὁ κακοῦργος Κάπ κυττάζοντας τὸ πτώμα του, μουρμουρίζει χαρούμενος:

— Ἐν τάξει. Τώρα καὶ ἡ λευκὴ καὶ ἡ μαύρη γυναικὰ, θὰ μείνουν δικές μου!...

Καὶ τώρα, ἄς ξαναγυρίσου-

με πάλι στη σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ο Ταρζάν έξακολουθεί να βρίσκεται ξαπλωμένος ανάσκελα στα χορταρένια στρωσίδια του. Ψήνεται ακόμα στον πυρετό. Υποφέρει αφάνταστα ο άμοιρος...

Όμως νά: Ξαφνικά, έξω από τη σπηλιά του ακούγονται βήματα... Σχεδόν άμέσως μπαίνει άθόρυβα μέσα ή Τσίτα...

Ο άρρωστος Γίγαντας καταλαβαίνει πώς πίσω της έρχεται και ή μαύρη Κοπέλλα.

—'Αγιαλάμ! φωνάζει άδύναμα, μ' μέ λαχτάρα.

Όμως ξαφνιαζεται σχεδόν άμέσως. Άπομένει μ' μάτια γουρλωμένα.

Στό άνοιγμα της σπηλιάς του βλέπει νά παρουσιάζεται μ' πανέμορφη γυναίκα. Προχωρεί κι' αυτή μέσα. Πλησιάζει τόν κατάκοιτο και άνήμπορο βασιλιά της Ζούγκλας...

Τέλος, μ' φωνή πού τρέμει από συγκίνησι, τού λέει:

—Μέ λένε 'Αράλ, "Αρχοντά μου!.. Είχα ακούσει γιά σένα στην πατρίδα μου, την 'Αμερική. Σέ θαύμαζα χωρίς νά σέ γνωρίζω... 'Από κάποια 'Αραπία έμαθα πώς είσαι άρρωστος. Πώς κινδυνεύεις... Κι' άμέσως έτρεξα νά σέ βοηθήσω!..

—Πού είναι ή 'Αγιαλάμ; ρωτάει μέ αγωνία ο Ταρζάν. Ψύχραιμα ή λευκή κυναίκα, τού άποκρίνεται:

—Έτυχε νά περάση από

τόν Καταυλισμό μας. ΟΙ δύο κυνηγοί, ο Κάπ και ο Σάβαν, ξετρελλάθηκαν μαζί της. Της χάρισαν φορέματα και φανταχτερά στολίδια. Της κάναν κι' άλλα πολλά πλούσια δώρα. Και ή καυμένη Κοπέλλα ξεμυαλίστηκε...

—Έμεινε μαζί τους;

—Ναί, δυστυχώς. Ξεπληρώνει μέ τη συντροφιά της τ'ά δώρα πού της έκαναν!..

Ένα μουγγρητό ζήλειας και μίσους ξεφεύγει τώρα από τ'ά φλογισμένα στήθεια του Ταρζάν.

Η 'Αγιαλάμ τόν παρηγορεί:

—Δέν πειράζει όμως... 'Αντί γι' αυτήν ήρθα εγώ...

'Αμέσως άνοίγει τ'ό θαλιτσάκι της. Είναι γεμάτο φάρμακα κι' έργαλεία ιατρικά.

Πλένει πρώτα, μέ προσοχή, την ματωμένη πληγή τού ώμου του... Τού θάζει πάνω μιά πράσινη άλειφή. "Υστερα καθαρές γάζες. Τέλος τού κάνει μιά ένεσι στο μπράτσο. Τού δίνει νά πιή και μερικά κίτρινα χαπάκια...

Μέχρι τ'ό θράδυ ο Ταρζάν αρχίζει νά παίρνη τ'ό καλύτερο. Και σέ τρείς ήμέρες είναι έντελώς καλά. Σηκώνεται μονάχος από τ'ά στρωσίδια του.

—Σ' εύχαριστώ 'Αράλ! λέει στη λευκή. Χωρίς έσένα θά είχα πεθάνει. Σου χρωστάω τή ζωή μου!..

Η πανέμορφη λευκή γυναί-

κα τὸν κυττάζει στὰ μάτια:

— Μὴ μ' εὐχαριστεῖς! τοῦ λέει. "Ὅ,τι ἔκανα γιὰ σένα, τόκανα γιατί σι' ἀγαπῶ! Γιατί θέλω νὰ γίνω συντρόφισσά σου!..

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὰ μάτια του:

— Πρέπει ἀμέσως νὰ πᾶμε νὰ θροῦμε τὴν Ἀγιαλάμ, τῆς λέει. Θέλω νὰ μάθω ἂν ὅλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες εἶναι ἀληθινά... "Υστερα θὰ δῶ τί θὰ κάνω...

Η ΑΡΑΛ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ἡ σατανικὴ Ἀμερικανίδα πασχίζει νὰ τὸν ἀποτρέψη:

— Νομίζω, καλέ μου Ταρζάν, πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χάνουμε τὸν καιρὸ μας γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα...

— Πρέπει νὰ τὴ θρῶ! ἐπιμένει ὁ λευκὸς γίγαντας. Μονάχα ἔτσι θὰ πιστέψω τὰ λόγια σου!..

Κ' οἱ δυὸ μαζί, ξεκινᾶνε, σὲ λίγο, γιὰ τὴ θαθεῖα χαράδρα ποῦ βρίσκεται ὁ Καταυλισμὸς τῶν Κυνηγῶν...

Ἐχει ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη πᾶ. Κι' ὅταν πλησιάζουν νὰ φθάσουν ἐκεῖ, εἶναι πιά μεσάνυχτα:

Ξαφνικά, σπαρακτικές γυναικείες κραυγές φθάνουν ὡς τ' αὐτιά τους...

Ὁ Ταρζάν ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὴ φωνὴ τῆς δημοφῆς Ἀραπινούλας:

— Ἀγιαλάσααμ! τῆς φωνά-

ζει μὲ λαχτάρα. Καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγονται οἱ κραυγές της...

Ἡ λευκὴ γυναῖκα τὸν ἀκολουθεῖ, τρέχοντας κι' αὐτὴ.

Μὰ νά: Σὲ μιὰ στιγμή ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀντικρύζει μπροστά του πολλὰ κομμένα κλαδιὰ δέντρων. Ὑποψιάζεται παγίδα. Καὶ σταματᾷ ἀπότομα. Μένει στὸν τόπο ποῦ βρίσκεται.

Ὅμως ἡ Ἀράλ ποῦ ἔρχεται τρέχοντας πίσω του, τὸν φθάνει καὶ τὸν ξεπερνάει...

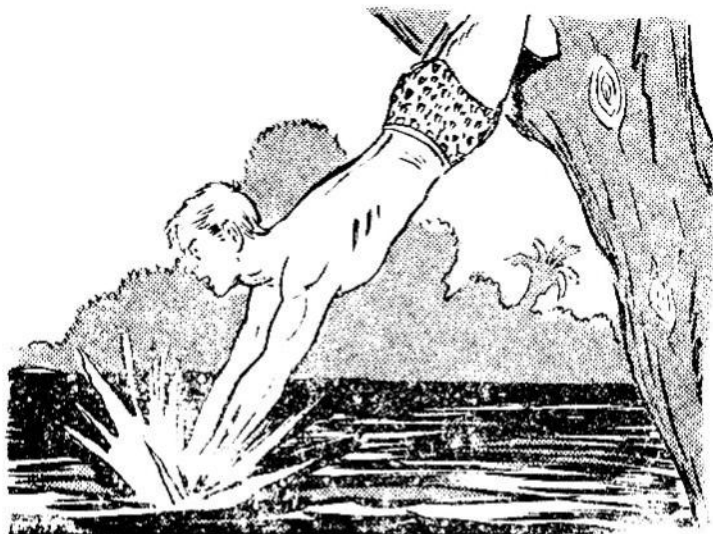
Ὁ Ταρζάν ἀπλώνει σβέλτος τὸ χέρι του. Τὴν ἀρπάζει... Ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποῦ ἡ νέα εἶχε πατήσῃ στὸ κενό. Καὶ τὰ πόδια της εἶχαν ἀρχίσει νὰ βουλιάζουν στὴ στημένη παγίδα...

Ὁ λευκὸς Γίγαντας — μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμή του καταφέρνει νὰ συγκρατήσῃ τὴν Ἀράλ. Καὶ τραβῶντας, τὴ θγάζει ἔξω!..

Μὰ οἱ σπαρακτικές κραυγές τῆς μαύρης Κοπέλλας ἀκούγονται τώρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ἡ ἄμοιρη Ἀγιαλάμ βρίσκεται αἰχμάλωτη στὸ βάθος αὐτῆς τῆς παγίδας. Φαίνεται πὼς θὰ ἔπεσ' ἐκεῖ, ὅταν, φεύγοντας ἀπὸ τὸν Καταυλισμὸ, ἔτρεχε σὺν τρελλῇ, νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της Ταρζάν.

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύκτες θρικόταν ἐκεῖ χωρὶς νερό. Χωρὶς τίποτα νὰ θάλῃ στὸ στόμα της.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγ-

‘Ο άτρόμητος λευός Γίγαντας δέν λογαριάζει καθόλου τή δική του ζωή. Πέφτει, σάν κεραυνός στά νερά τής λίμνης.

κλας κόβει μέ τò μαχαίρι του ένα γερό καί μακρύ κλαδί. Τò κατεβάζει μέσα στού λάκκο:

—“Ε, ‘Αγιαλάμ! τής φωνάζει. Πιάσου άπ’ αύτό καί θά σέ τραθήξω έπάνω!..

‘Η νέα πιάνεται άμέσως άπ’ τò ξύλο. Καί ο Ταρζάν, τραβώντας μέ δύναμι, τήν ανεβάζει... Μά σάν εΐναι έτοιμος νά τή θγάλη έξω, δυνατός πυροβολισμός άντηχεί.

‘Η πανέμορφη Μαύρη θγάζει μιá πονεμένη φωνή. Καί παρατώντας τò κλαδί πού κρατούσε γερά, γκρεμίζεται

πάλι στού βάθος τής παγίδας.

Μά νά: ‘Ο λευός Γίγαντας, χωρίς καθόλου νά σκεφθῇ, άκουμπάει κάθετα τò γερό κλαδί του στού βάθος τού λάκκου. “Υστερα τò άγκαλιάζει. Καί γλυστρώντας σάν πίθηκος, κατεβαίνει κάτω...

‘Εκεί θρίσκει τήν άμοιρη ‘Αγιαλάμ σχεδόν άναίσθητη. Στο στήθος της φαντάζει μιá ματωμένη πληγή σφαίρας. “Αφθονο αίμα τρέχει άπ’ αύτήν.

—‘Αράαααλ!.. ‘Αράααααλ! φωνάζει ο Ταρζάν όσο πιό

δυνατά μπορεί...

Και στά γύρω γαλάζια θουνά αν θρισκόταν κανείς θά τον άκουγε...

"Ομως ή λευκή γυναίκα καμμιά άπόκρισι δέν δίνει. "Εχει γίνει άφαντη!...

Ο Ταρζάν καταλαβαίνει τώρα πώς εκείνη είχε πυροβολήσει την Άγιαλάμ. Θέλησε νά σκοτώση την αντίζηλό της. "Υστερα τ'όβαλε στά πόδια. "Ηξερε ποιά σκληρή τιμωρία την περίμενε αν έπεφτε στά χέρια του λευκού Γίγαντα...

Μά ο Ταρζάν πρέπει νά βιαστή. "Η Άγιαλάμ είναι βαρεια κτυπημένη!...

"Ετσι, πετιέται άμέσως όρθός. Φουσκώνει τά πλατειά του στήθεια. Βγάζει την τρομακτική κραυγή του:

—Άόόόό!.. Άαάόόόό!...

Κάνει προσκλητήριο στά πιστά του θεριά. Ζητάει νά τον βοηθήσουν...

Και νά: Πρώτος καταφθάνει ένας γιγαντόσωμος έλέφαντας. Είναι ο άγαπημένος του Σόμ!

Τό έξυπνο παχύδερμο σκύβει άμέσως πάνω από την παγίδα. Κατεβάζει την προβοσκίδα του όσο μπορεί πιό κάτω...

Ο Ταρζάν σηκώνει τά χέρια του γιά νά τη φθάση. Μά δέν μπορεί. Ο λάκκος είναι πολύ βαθύς.

"Ομως σέ λίγο φθάνουν δυο τεράστιοι πύθωνες. Είναι εκείνοι πού ο λευκός Γίγαντας

είχε λευθερώσει από τις κλούθες του Καταυλισμού.

Τά δυο φίδια σκύβουν πρώτα τά κεφάλια τους. Κοιτάζουν στο βάθος της παγίδας. Ύστερα τó ένα δαγκώνει γερά την άκρη της ούρας του άλλου.

"Ετσι τó πρώτο αφήνεται νά κρεμαστή μέσα στο λάκκο. Ένώ τó άλλο τυλήγει τóμισό κορμί του στον κορμό κάποιου κοντινού δέντρου...

Ο Ταρζάν άγκαλιάζει και σηκώνει μέ τó άριστερό του χέρι την έτοιμοθάνατη Άγιαλάμ. "Υστερα, μέ τη βοήθεια του δεξιού χεριού και τών ποδαριών του, αρχίζει νά σκαρφαλώνη στο κορμί του κρεμασμένου πρώτου φιδιού.

"Ωσου σέ λίγο, και μέ μεγάλες προσπάθειες και άγωνία, καταφέρνει νά φθάση επάνω. Νά βγούν έξω. Κι' αυτός και ή μαύρη Κοπέλλα πού τραβούσε μαζί του...

Τώρα τó δεύτερο φίδι άρχίζει νά μαζεύεται. Τραβάει έξω και τó άλλο...

Μά τó άμοιρο αυτό είναι νεκρό πιά... Τό θάρος τών δυό ανθρώπων πού είχαν κρεμαστή πάνω του, έσπασαν τη σπονδυλική του στήλη. Τό σκότωσαν χωρίς νά τó καταλάβουν...

"Ενα δάκρυ κυλάει από τά μάτια του Ταρζάν.

Λίγο πιό πέρα θρίσκεται μιá μικρή πηγή. Κουβαάει από κεί, στίς χούφτες του, λίγο δροσερό νεράκι. Δίνει στην

Ἄγιαλάμ νά πιῇ...

Ὑστερα κάτι λέει, σὲ μιὰ παράξενη γλῶσσα, στὸν Ἐλέφαντα.

Ἐκεῖνος, ἀγκαλιάζει ἀμέσως μὲ τὴν προβοσκίδα του τὴν ἀνήμπορη γυναῖκα. Τὴ σηκώνει προσεκτικά. Τὴν ἀποθέτει πάνω στὴν πλατεῖα τοῦ ράχη.

Τὴν ἴδια στιγμή καὶ ὁ Ταρζάν, μ' ἓνα πήδημα, θρίσκει πάνω σ' αὐτήν. Παίρνει στὰ χέρια του τὴν Ἄγιαλάμ.

Ὁ Σὸμ ξεκινᾷ ἀμέσως τρέχοντας. Στὸ πέρασμά του σπάει καὶ ποδοπατᾷ τὰ μικρὰ δέντρα ποὺ βρίσκονται μπροστά...

Στὸ δρόμο ἡ πανέμορφη Ἀραπινούλα ἀνοίγει τὰ θολὰ μάτια της:

— Ταρζάν, ψιθυρίζει. Θὰ πεθάνω, Ταρζάν!..

— "Οχι! τῆς κάνει ἐκεῖνος. Ὁ Σὸμ θὰ μᾶς φέρῃ σὲ λίγο στὸ χωριό σας. Θὰ σὲ παραδώσω στοὺς δικούς σου. Κ' αὐτοί, μὲ τὰ θότανά τους, θὰ σὲ κάνουν καλά... Πέσ' μου, ὁμῶς: Πῶς θρέθηκες στὴν παγίδα;

— Ἕνας μαῦρος Νᾶνος μ' ἔσωσε. Μοῦ εἶπε πῶς τὸν λένε Ποκοπίκο. Αὐτὸς μπηκε, φορώντας προβιά λιονταριοῦ, στὴ σκηνή ποὺ μὲ εἶχαν δεμένη... Οἱ δυὸ λευκοὶ κυνηγοὶ κτυπιώντουσαν μὲ μαχαίρια. Ὅποιος σκότωνε τὸν ἄλλον θὰ μ' ἔκανε γυναῖκα του... Οἱ λευκοὶ τρώμαξαν μὲ τὸ «λιοντάρι» ποὺ εἶδαν νὰ πα-

ρουσιάζεται. Μὲ παράτησαν κ' ἔφυγαν φοβισμένοι... Τότε τὸ ψεύτικο λιοντάρι μ' ἔλυσε. Κ' ἔφυγα ἀμέσως. Ἐτρεξα νὰ φθάσω στὴ σπηλιά σου... Ὅμως στὸ δρόμο θρέθηκε ἡ παγίδα... Ἔπεσα...

— Εἶναι ἀλήθεια, Ἄγιαλάμ, πῶς οἱ λευκοὶ κυνηγοὶ σοῦ χάρισαν φορέματα καὶ στολίδια;

— "Οχι! Ἡ λευκὴ γυναῖκα μοῦ τὰ ἔδωσε. Γιατὶ τῆς εἶχα σώσει τὴ ζωή!.. Μὰ φεύγοντας τὰ παράτησα ὅλα στὴ σκηνή...

Ὁ Ταρζάν συλλογιέται τώρα:

— Ἄρα ψέμματα ἦταν ὅσα μοῦ εἶπε ἡ Ἀράλ. Ἦθελε νὰ μὲ κάνῃ νὰ μισήσω τὴν καλὴ αὐτὴ καὶ ἀγνὴ Κοπέλλα. Καὶ νὰ χάρισω τὴν καρδιά μου σ' ἐκείνην...

Στὸ μεταξὺ ὁ ἐλέφαντας εἶχε φθάσει ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν σταματᾷ. Ἐκεῖνος ἀγκαλιάζει πάλι μὲ τὴν προβοσκίδα του τὴν ἀμοιρῇ μαύρη...

Ὁ Ταρζάν πηδαίει ἀμέσως κάτω. Καὶ ξαναλέει στὸν Σὸμ μὲ τὴν ἴδια παράξενη γλῶσσα:

— Πήγαινε τὴ γρήγορα στὸ σπίτι τοῦ Πατέρα της.

Καὶ δείχνοντάς του μιὰ καλύβα, ποὺ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ξεχωρίζει σὰν πιὸ μεγάλη καὶ ὁμορφὴ ἀπὸ τίς ἄλλες τοῦ χωριοῦ, προσθέτει:

— Νά ἐκεῖ... Ἐκεῖ νά τὴν
παῖς...

ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Μονάχος τώρα ὁ Ταρζάν
παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρι-
μοῦ γιὰ τὴ σπηλιά του...

Ὅμως, νοιώθει ἀβάστακτη
πέινα. Τρεῖς μέρες εἶχε νά
φάη. Πρέπει κατὶ τώρα νά κυ-
νηγήσῃ...

Μὰ νύκτα σκοτεινὴ καθὼς
εἶναι, δὲν μπορεῖ νά θρῇ τί-
ποτα... Ψάχνει μάταια ἐδῶ
κ' ἐκεῖ. Ὡσπου ξημερώνεται
χωρὶς νά ἔχη κτυπήσῃ οὐτ' ἔ-
να ζαρκάδι...

Κι' ὅταν ὁ ἥλιος ξεπροβάλ-
λει, χρυαίνοντας τίς θεόρατες
κορφές τῶν αἰωνόβιων δέν-
τρων, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας θρίσκει καὶ στὴν ὄχθη
μιᾶς μεγάλης Λίμνης...

— Θά πιάσω κανένα μικρὸ
κροκόδειλο ! ψιθυρίζει. Τὸ
κρέας του μπορεῖ νά εἶναι
σκληρό, μὰ εἶναι πιὸ νόστιμο
ἀπὸ τοῦ ζαρκαδιοῦ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή σπα-
ρακτικές γυναικεῖς φωνές ἀ-
κούει λίγο πιὸ πέρα.

Καὶ νά: Μέσα στὰ νερά τῆς
Λίμνης ἀντικρύζει τὴν Ἀράλ.
Τὴν κακοῦργα λευκὴ γυναῖκα
ποῦ εἶχε πυροβολήσει δολοφο-
νικά τὴν ἀγαπημένη του Ἀ-
γιαλάμ. Τρεῖς πεινασμένοι
κροκόδειλοι τὴν ἔχουν περι-
κυκλώσει. Μὲ ἀνοικτὰ τ' ἀπέ-
ραντα σαγόνια τους ζητᾶνε
νά τὴν καταβροχθίσουν.

Ἡ Ἀράλ θρίσκει ὁρθή,

μέχρι τὴ μέση, στὸ νερό. Μ'
ἓνα χοντρὸ κλαδί στὸ χέρι,
τοὺς κτυπάει μὲ λύσσα, στὰ
κεφάλια. Παλεύει ἀπεγνωσμέ-
να νά τοὺς ξεφύγῃ.

Ὁ Ταρζάν, μὲ καρφωμένη
τὴ ματιὰ του πάνω τῆς, μένει
γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογι-
σμένος κι' ἀναποφάσιτος...

Ἄν ἀφήσῃ τοὺς κροκόδειλους
νά σπαράξουν τὴ γυναῖκα αὐ-
τῇ, ἡ ψυχὴ του θά νοιώσῃ τὴν
ἴδια γλύκα ποὺ νοιώθει καὶ ἡ
γλῶσσα του σὰν τρώει ζαχα-
ροκάλαμο. Μὰ ἓνας ἄνδρας,
σὰν βλέπει μιὰ γυναῖκα νά
κινδυνεύῃ, δὲν λογαριάζει πα-
ρὰ μονάχα πῶς νά τὴ σώσῃ...

Ἔτσι, καὶ χωρὶς νά χάσῃ
στιγμὴ, φθάνει τρέχοντας στὸ
σημεῖο τῆς ὄχθης ποὺ θρίσκε-
ται κοντὰ στὴν Ἀγιαλάμ. Ἐ-
να γιγάντιο δέντρο ὕψωνεται
ἐκεῖ. Μερικὰ ἀπὸ τὰ κλαδιά
του φθάνουν ὥς, μέσα θαθεῖα,
στὴ λίμνη.

Ὁ Ταρζάν σκαρφαλώνει,
σβέλτος, πάνω σ' αὐτό. Πα-
τώντας ἀμέσως ἀπὸ κλαδί πρὸς
κλαδί, φθάνει πάνω ἀκριβῶς
ἀπὸ τοὺς κροκόδειλους, ποὺ
ἀπειλοῦν τὴ λευκὴ γυναῖκα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἓνα ἀπὸ
τὰ τρία τέρατα, τὸ πιὸ μεγα-
λόσωμο, κάνει νά τὴν ἀρπά-
ξῃ στὶς τρομακτικὲς μασέ-
λες του. Λίγα δευτερόλεπτα
ἀκόμα καὶ τὸ ἀνεπανόρθωτο
θά ἔχει πιά γίνει.

Ὁ λευκὸς Γίγαντας, σφίγ-
οντας τὸ φονικὸ μαχαίρι του
κάνει, ἀπὸ τὴν ψηλὴ θέσι ποὺ
θρίσκει, μιὰ φοδερὴ θου-

τιά. Πέφτει σάν κεραυνός στο νερό. Μὲ τὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ του κτυπάει, πολλές φορές στο κεφάλι τὸν κροκόδειλο... Μιά ἀπὸ τὶς μαχαιριές αὐτὲς θρῖσκει τὸ στόχο ποὺ ζητάει. Καὶ ἡ ἀστραφτερὴ λάμα χάνεται μέχρι τὴ λαβὴ της μέσα στο μάτι τοῦ θηρίου.

ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ

Ὁ κροκόδειλος θγάζει μιὰ στριγγλιά. Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σπαρταράη, κάνοντας τὰ νερά τῆς λίμνης ν' ἀφρίζουν...

Ὁ Ταρζάν ἀφήνει αὐτὸν τώρα. Μὲ τὴν ἴδια ὁρμὴ χύνεται καὶ κτυπάει τὸ ἄλλο θηρίο.

Τὸ ἴδιο κι' ἐκεῖνο. Κτυπιέται καὶ σπαράζει!.. Τὸ μαχαίρι, μπαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ματιοῦ του, φθάνει στὸν ἐγκέφαλο...

Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ κτύπημα γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ σκοτώσῃ ἀμέσως καὶ τὸν πιὸ τρομερὸ κροκόδειλο... Εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολο. Γιατὶ χρειάζεται, ὄχι μονάχα δύναμι καὶ ψυχραιμία, μὰ καὶ τόλμη! Τόλμη ποὺ ν' ἀγγίξῃ τὰ ὄρια τῆς τρέλλας!..

Ἔτσι τελειώνοντας, ὁ Ταρζάν, μὲ τὸν δεύτερο κροκόδειλο, κάνει νὰ κτυπήσῃ καὶ τὸν τελευταῖο.

Μὰ τὴ στιγμή ποὺ σηκώνει τὸ μαχαίρι του, κάτι ἀναπάντεχο καὶ τραγικὸ γίνεται:

Μὲ μιὰ γρήγορη καὶ ἀπό-

τομη κίνησι, τὸ θηριὸ καταφέρνει νὰ τὸν ἀρπάξῃ μέσα στὶς τεράστιες μασσέλες του!

Ὁ Ἀρχιντας τῆς Ζουγκλας οὐρλιάζει τώρα ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους. Ἐνῶ ὁ κροκόδειλος — κρατῶντας τὸν πάντα στά σαγόνια του — προχωρεῖ πρὸς τὴν ὄχθη. Ἐεῖ, στὴ στεριά, θὰ θγῇ γιὰ νὰ καταβροχθίσῃ, μὲ τὴν ἡσυχία του, τὸ θῦμα. Τὸ ἔρας ἔχει ἀρπάξῃ τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κορμιοῦ του. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἐξέχουν τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ πόδια του.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ κροκόδειλος δὲν τὸν σφίγγει τόσο ποὺ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀμέσως...

Ἴσως νὰ θέλῃ, θγαίνοντας στὴν ὄχθη, νὰ παίξῃ λίγο μὲ αὐτόν. Ὅπως κάνει ἡ γάτα μὲ τὸ ποντίκι.

Στὸ μεταξύ ἡ Ἀράλ ἔχει ξεπεταχτῇ στὴν ὄχθη. Παρακολουθεῖ χαμένα τὴν τραγωδία ποὺ παίζεται μπρὸς στὰ μάτια της...

Καὶ μιὰ παράξενη πάλῃ γίνεται μέσα της:

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ποναεὶ γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος ποὺ θρῖσκει ὁ σωτήρας της. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως, ἡ κακιά ψυχὴ της νοιώθει τὴν ἡδονὴ τῆς ἐκδικήσεως: Ὁ ἄνδρας τοῦ χαροπαλεύει τώρα μέσα στά σαγόνια τοῦ πεινασμένου κροκόδειλου, περιφρόνησε τὴν ἀγάπῃ της. Ἄς πεθάνῃ λοιπὸν γιὰ νὰ μὴν κερδίσῃ τὴν καρδιά του καμμιά ἄλλη γυναίκα.

“Όμως ή διεφθαρμένη λευκή δεν είναι γραφτό νά δοκιμάση, ως τó τέλος, αὐτή τή χαρά.

“Ο Ταρζάν, σέ μιὰ τελευταία καί ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, γυρίζει το δεξί του χέρι, πού εξακολουθεῖ ἀκόμα νά σφίγγη σ’ αὐτό τó μαχαίρι. Καί χωρίς νά βλέπη — ἔτσι στά κουτουρού — ἀρχίζει νά κτυπά τó θεριό στό κεφάλι...

“Ὡσπου νά: “Ενα ἀπό τά μανιασμένα αὐτά κτυπήματα, τó θρῖσκει στό μάτι!..

“Ο κροκόδειλος ἀνοίγει διὰ πλάτα τις ἀπέραντες μασσέλες του. Ἀρχίζει νά κτυπιέται καί νά σπαράζη. “Ὅπως κι’ οἱ ἄλλοι δυό πρίν.

ΠΟΙΟΣ ΝΑ ΗΤΑΝ ΑΡΑΓΕ;

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι πάλι ζωντανός καί λεύθερος. Μά τó μισόγυμνο κορμί του εἶναι καταματωμένο ἀπό τά δόντια τοῦ θεριοῦ...

“Ετσι, σέ λίγα δευτερόλεπτα, φθάνει στήν ὄχθη. Καί πατάει στή σίγουρη στεριά...

Σάν ἀπό ἔνστικτο γυρίζει καί κυττάζει στή λίμνη: “Ο τελευταῖος κροκόδειλος σπαράζει ἀκόμα. Οἱ ἄλλοι δυό προηγούμενοι, ἔχουν βουλιάξει, νεκρί πιά, στά νερά!..

“Ο Ταρζάν προχωρεῖ τώρα στήν Ἀμερκανίδα.

Μά τήν ἴδια στιγμή κάποιον παράξενο θόρυβο ἀκούει στό βάθος ἀριστερά.

Κυττάζει σάν ξαφνιασμένος κι’ ἀνήσυχος. “Όμως ή πυκνή θλάστη τόν ἐμποδίζει νά διακρίνη...

— Κάποιο ἀγρίμι θάτανε! συλλογιέται ψιθυριστά.

Κι’ ὅμως, δέν ἦταν ἀγρίμι! Τέλος, πλησιάζει τήν Ἀράλ:

— Κακιά γυναῖκα! τῆς λέει. Κινδύνεψα τή ζωή μου γιά νά σώσω τή δική σου. Τώρα δέν σοῦ χρωστάω πιά τίποτα!.. Φύγεό λοιπόν, γρήγορα. Ποτέ νά μὴ σέ ξαναδοῦνε τά μάτια μου...

Ἐκεῖνη πέφτει στά πόδια του. Τόν παρακαλάει μέ δάκρυα στά μάτια:

— Συγχώρεσέ με, Ταρζάν! Γιά ὅ,τι κακὸ ἔκανα, δέν φταίω ἐγώ...

»Ἡ ἀγάπη πού ἔνοιωσα γιά σένα, μόλις σέ εἶδα, θόλωσε τὸ νοῦ μου... Πᾶρε με μαζί στήν ἄγρια σπηλιά σου... Θά γίνω σκλάβος σου παντοτεινῇ. Ἀλλοιῶς τράβα τὸ μαχαίρι σου καί κάρφωσέ το στήν καρδιά μου!.. Χωρίς ἐσένα ἡ ζωή μου δέν θάχῃ καμμιά χάρᾶ. Κανένα ἐνδιαφέρον!..

Καί προσθέτει:

— Θά σκοτώσω γιά χάρι σου καί τοὺς δυό λευκοὺς κυνηγούς. Θά εἶμαι λεύθερη! Θά εἶμαι δική σου μονάχα!..

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τήν κυττάζει γιά λίγο ἀναποφάσιτος. Τέλος, ὅμως, τή δίδωχει:

— Φύγε! τῆς κάνει. Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ καί... Μά φύ-

γε, σοῦ λέω! Φύγε τιποτένια γυναικα!..

Τέλος παρατώντας τη, προχωρεί για νά ξαναγυρίση στή σπηλιά του...

Ἡ Ἀράλ δέχεται γιά δεύτερη φορά τή θανάσιμη αὐτή προσβολή.

Ἔτσι, καί μέ μάτια πού πετάνε ἀστραπές ὀργῆς καί μίσους, ἀρχίζει νά παρακολουθῇ τόν Ταρζάν...

Οἱ γυμνές πλάτες του εἶναι καταματωμένες ἀπό τὰ δόντια τοῦ κροκόδειλου...

Σέ μιά στιγμή σηκώνει τὸ πιστόλι της. Γυρίζει τήν κάν-

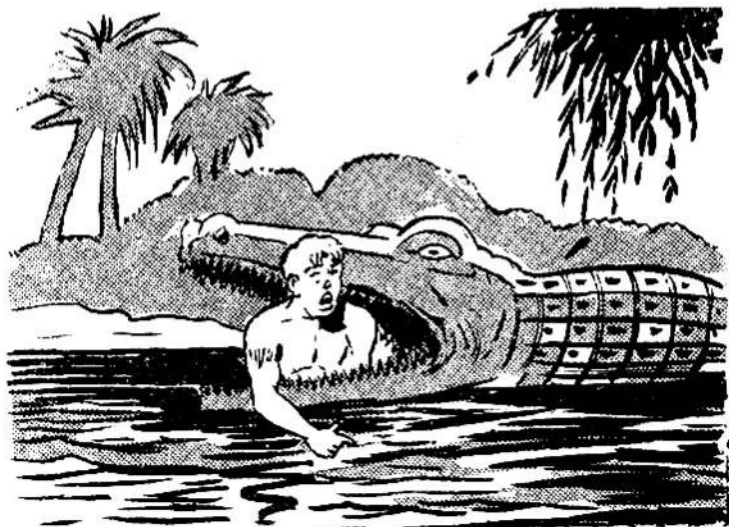
νη του πρὸς αὐτόν... Σκοπεύει...

Ξαφνικά ἕνας πυροβολισμός ἀκούγεται. Κάποιο πονεμένο βογγητὸ ἀκολουθεῖ. Καί σχεδὸν ἀμέσως ὁ γδοῦπος ἑνὸς κορμιοῦ πού σωριάζεται κάτω...

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν παραπάνω σκηνὴ ἔχει περάσει μιά ὀλόκληρη βδομάδα...

Οἱ πληγές στοῦ κορμὶ τοῦ Ταρζάν ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ

Οἱ δυὸ ἀπέραντες μασσέλες τοῦ τρομακτικοῦ θηριοῦ, ἀγκαλιάζουν τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

κροκόδειλου, έχουν πιά για-
τρευτή.

Είναι μια νύκτα σεληνοφώ-
τιστη απόψε. Ο Ταρζάν κά-
θετ' έξω από τη σπηλιά του.
Χαϊδεύει την Τοίτα. Σιγανο-
κουβεντιάζει μαζί της.

Φαίνεται μελαγχολικός και
θλιμμένος. Κάθε τόσο κρυφα-
ναστενάζει...

— Καλή μου Τοίτα! λέει
στην τετραπέρατη μαϊμουδί-
τσα του. Μονάχα εσύ κι εγώ
δεν θα χωρίσουμε ποτέ!..

“Ομως ξαφνικά, γρήγορες
άνθρωπινες παθημασιές ακού-
γονται να πλησιάζουν.

‘Η Τοίτα άφουγκράζεται,
ξαφνιασμένη. “Υστερα γρυλ-
λίζει με θυμό και στεναχώ-
ρια.

Ο Ταρζάν πετιέται όρθός.
Σφίγγοντας τη λαβή του μα-
χαιριού του, περιμένει...

Και νά: Πρίν περάσουν λί-
γες στιγμές, ένα άόρατο χέρι
παραμερίζει μερικά άνθισμέ-
να χαμόκλαδα...

Από τό άνοιγμά τους πα-
ρουσιάζεται — όμορφη και χα-
ρούμενη — ή ‘Αγιαλάμ!..

— Ταρζάν, δέν πέθανα! τοῦ
κάνει χαμογελῶντας.

— Μικρούλα μου! φωνάζει
έκείνος μέ λαχτάρα. Καί τρέ-
χει κοντά της.

.....
Τά χαράματα τής άλλης ή-
μέρας ή μαύρη Κοπέλλα, ρω-
τάει τόν ‘Αρχοντα τής Ζούγ-
κλας.

— Πές μου, Ταρζάν: Τί ά-
πέγινε ή λευκή γυναίκα πού

θέλησε νά μέ σκοτώση;

‘Εκείνος τής έξηγεί:

— Γυρίζοντας γιά τή σπη-
λιά μου, τή βρήκα στά νερά
μίας λίμνης. Είχε πέσει εκεί
άπό τά κλαδιά κάποιου δέν-
τρου τής όχθης. Είχε σκαρ-
φαλώσει σ’ αυτό γιά νά κόψη
καρπούς... “Ομως τρείς κρο-
κόδειλοι ήταν έτοιμοι νά τήν
κατασπαράξουν...

— Καί τήν έσωσες;

— ‘Η ‘Αράλ μου είχε σώσει
τή ζωή! “Επρεπε νά ξεπλη-
ρώσω τήν ύποχρέωσι... Σκαρ-
φαλώνω λοιπόν κι’ εγώ στο
ίδιο δέντρο. Βουτάω στά νε-
ρά. Κι’ έναν-έναν κτυπώντας
στά μάτια, σκοτώνω και τούς
τρείς κροκόδειλους...

»‘Η λευκή γυναίκα, έλεύθε-
ρη τώρα, θγαίνει στήν όχθη.
Γλυτώνει άπό τόν φρικτό θά-
“άτο πού τήν περίμενε...

»Σέ λίγο θγαίνω κι’ εγώ
έξω...

— Λοιπόν; ρωτάει μέ άγω-
νία ή πανέμορφη ‘Αγιαλάμ.

— Τότε άρχίζει νά μου λέει
πώς μέ αγαπάει. Πώς θέλει
νά γίνη συντρόφισσά μου παν
τοτεινή. Πώς θά σκοτώσει τούς
δυό λευκούς κυνηγούς. Καί
πολλά άλλα...

»Εγώ τήν παρατάω και
φεύγω γιά τή Σπηλιά μου...
“Ομως σέ λίγο, και καθώς
προχωρώ, άκούω πίσω μου έ-
ναν πυροβολισμό.

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

— Σέ κτύπησε;

—“Οχι... Μὰ γυρίζοντας, βλέπω τὴν Ἀράλ νὰ σωριάζεται κάτω νεκρή...

—Μὰ τότε; κάνει χαμένα ἡ μαύρη Κοπέλλα. Τότε ποῖος πυροβόλησε;

—“Ενας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς κυνηγούς. Βρισκόταν κρυμμένος κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἄκουσε τὰ λόγια της καὶ μὲ τὸ πιστόλι του ἔρριξε... Τὴ σκότωσε. Ὑστερα, τρέχοντας νὰ φύγῃ, παίρνει ἄκρη-ἄκρη τὸ στενὸ μονοπάτι τῆς ὄχθης. Μὰ θολωμένος καθὼς εἶναι ὁ νοῦς του ἀπὸ τὴ δολοφονία ποὺ ἔκανε, δὲν προσέχει...

»Τὸ ἔνα πόδι του παραπατάει, σὲ μιὰ στιγμή. Καὶ ὁ κακοῦργος λευκός, πέφτοντας ἀπὸ τὴν ὄχθῃ, γκρεμίζεται στὰ νερά τῆς λίμνης.

»Ἀλλοῖμονο!..

»Τὴν ἴδια στιγμή δυὸ τεράστιοι πεινασμένοι κροκόδειλοι παρουσιάζονται μπροστά του. Ἀκούω τὸν λευκὸ νὰ μοῦ φωνάζῃ. Νὰ μὲ ἱκετεύῃ: «Σῶσε μου τὴ ζωή, Ταρζάν. Κ', ἐγὼ ἔσωσα τὴ δική σου. Πυροβόλησα τὴν Ἀράλ τὴ στιγμή πού θὰ τραβοῦσε τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ της. Πού θὰ σὲ σκότωνε!..

»Ἐγώ, ἀκούω τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια του. Μὰ δὲν καταλαβαίνω τί θέλει νὰ πῇ... Ἴσως ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου μπροστά στὰ στόματα τῶν κροκοδείλων, νὰ τοῦ ἔχη σαλέψῃ τὸ λογικόν.

»Ἔτσι, τρέχω ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του. Θέλω νὰ κάνω

ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω. Νὰ τὸν σῶσω!..

»Μὰ δὲν προφθαίνω. Πρὶν φθάσω κοντά του, οἱ κροκόδειλοι τὸν ἔχουν κομματιάσει ἀνάμεσα στὶς μασσέλες τους...

»Τέλος, γυρίζω κοντὰ στὴ σκοτωμένη Ἀράλ. Κι' ἀλήθεια!.. Δίκηρο εἶχε ὁ λευκός: Τὴ βλέπω νὰ κρατᾷ στὸ δεξιὸ χέρι τὸ πιστόλι της. Αὐτὸ πού σίγουρα θὰ εἶχε προτείνει γιὰ νὰ μὲ κτυπήσῃ πισόπλατα. Νὰ μὲ δολοφονήσῃ...

—Καὶ ὁ ἄλλος λευκός κυνηγός, τὶ ἀπόγινε; ρωτᾷ πάλι ἡ Ἀγιαλάμ.

—Βρέθηκε κάπου στὴ Ζούγκλα σκοτωμένος. Ἴσως ὁ σὺν τροφός του νὰ τὸν εἶχε κτυπήσῃ. Γιατὶ τὴ μαχαίριά τὴν εἶχε δεχτῇ στὴ ράχι!..

Ἡ καλόκαρδη καὶ ἀγνή Ἀγιαλάμ δακρύζει:

—Τὴν καυμένη τὴ λευκὴ γυναῖκα! ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας. Καὶ μοῦ εἶχε χαρίσει τόσα ὁμορφα στολίδια!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κατσουφιάζει:

—“Οχι! τῆς κάνει. Καλύτερα πού δὲν τὰ πήρες φεύγοντας ἀπὸ τὸν Καταυλισμὸ τους...

—Γιατί, Ταρζάν; ρωτᾷ ἀθῶα ἡ μαύρη Ἀραπινούλα.

—Γιατὶ μιὰ κόρη τῆς Ζούγκλας δὲν πρέπει νὰ φοράῃ ποτέ τέτοια πρόστυχα καὶ ψεύτικα στολίδια!..

Καὶ προσθέτει κυττάζοντάς τὴν μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό:

—Ἀμα θέλεις νὰ γίνῃς πιὸ

δμορφη ἀκόμα, στολίσου με
πολύχρωμα καὶ μυρωμένα ἀ-
γριολούλουδα!..

ΤΑ ΔΥΟ ΣΤΙΧΑΚΙΑ

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἀ-
κούγεται, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστα-
σι ἀπὸ τὴ σπηλιά, μιὰ γνώρι-
μη φωνή.

Εἶναι ὁ Ποκοπίκο πού ἔρ-
χεται, τραγουδῶντας κάποιον
καινούργιο στιχάκ του:

«Εἶμ' ἓνας γόης ξακουστός!
Εἶμ' ἓνας Ἄντρας τρέλλα!
Ἄπὸ τὴν Πόλι ἔρχομαι
καὶ στὴν κορφή κανέλλα!

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς
καὶ παρουσιάζεται μπροστά
στὴν ἀρχοντικὴ σπηλιά. Βλέ-
πει τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ἀ-
γιαλάμ καθισμένους, πλάι-
πλάι, σὲ μιὰ μικρὴ πέτρα:

— Νὰ μοῦ ζήσετε, πιστονά-
κια μου! τοὺς κάνει.

Καὶ προσθέτει θαρεῖα καὶ
ἀγέρωχα:

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀ-
δερφέ μου! Σὰν τ' ἀντρώγυνο
τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς εἰσα-
στε!.. Ἡ μιὰ ἀραπίνα κι' ὁ
ἄλλος... ἀσπρίνος! Χά, χά,
χά!

Τέλος, τοὺς σκάει κι' ἕνα
πρόχειρο στιχάκι του:

«Αὐτὴ εἶναι μαύρη σὰν χαδιάρη
κι, αὐτὸς λευκὸς σὰν τὸ τυρὶ
τὴ φέτα!

Ἄ ἓνας τὸν ἄλλονε ἄς πάρη,
νὰ σπάσω πλάξ! Νὰ φάω καὶ
κουφέττα!»

Μὰ νά:

Πρὶν ὁ χοροτατζίης νᾶνος
προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὸ στι-
χάκι του, γρήγορο ποδοβολη-
τὸ ἀνθρώπου ἀκούγεται νὰ
πλησιάζῃ.

Ὁ Ταρζάν πετιέται πάλι
ὀρθὸς κι' ἀνήσυχος:

— Ποιὸς εἶναι; ρωτᾷ ἁ-
γρια.

Σχεδὸν ἀμέσως, παρουσιάζ-
εται μπροστά του ἓνας φίλος
τοῦ Ἰθαγενῆς:

— Ἀρχοντά μου! τοῦ κάνει
ἀλαφιασμένος.

— Τί τρέχει, Χόγκ; Σοῦ
συμβαίνει κανένα κακό;

— Σὲ μένα ὄχι!.. Ὁμως...

— Μὰ λέγε λοιπόν. Τί τρέ-

χει;

— Ὁ Γκαοῦρ!.. Ὁ Γκαοῦρ
δὲν εἶναι καλά... Ἡ Ταμποῦ
μ' ἐστεῖλε νὰ σὲ εἰδοποιήσω...
Πρέπει νὰ τρέξῃς γρήγορα
στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέ-
τρινου βουνοῦ του... Μὰ γρή-
γορα!.. Πολὺ γρήγορα!.. Ἰ-
σως νὰ μὴν τὸν προφθάσῃς
ζωντανό!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας κάνει σὰν τρελλός:

— Πέσ' μου Χόγκ! Πέσ'
μου: Μήπως ὁ Γκαοῦρ ἔχει
πεθάνει; Μήπως μοῦ τὸ κρύ-
βεις;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ
μαῦρος Ἰθαγενῆς. Ὅταν ἔφυ-
γα ἀπὸ τὴ σπηλιά του, ζοῦσε
ἀκόμα!.. Μὰ ἀπὸ τότε ἔχουν
περάσει τόσες ὥρες. Μπορεῖ...

Ὁ Ταρζάν διώχνει τὴν Ἀ-
γιαλάμ:

— Γύρισε σὸ παλάτι τοῦ

πατέρα σου! τῆς λέει. Ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω. Νὰ τρέξω στὸν «ἀδελφό» μου ποὺ κινδυνεύει. Νὰ τὸν βοηθήσω! Νὰ τὸν σώσω!..

Ἡ πανέμορφη Ἀραπινοῦλα φεύγει θλιμμένη. Σὰν ξεμακραίνει λίγο, ξεσπάει σὲ πονεμένους λυγμούς. Θὰ ἤθελε νὰ ἔμενε γιὰ πάντα κοντὰ ἀγαπημένο της Τερζάν.

Ὁ λευκὸς γίγαντας γυρίζει τώρα στὸ νᾶνο:

—Ἐσύ, Ποκοπικό, ἔλα μαζί μου...

..—Μὲ τὰ πόδια, μπαρμπα-Μεγαλειώτατε; τὸν ρωτᾷ ἐκείνος.

—Ἐλα! τοῦ κάνει ὁ Τερζάν. Καὶ σκύβοντας κάπως, τὸν βοηθάει νὰ σκαρφανώσει καὶ νὰ θρονιασθῇ καθάλλα στὸς ὤμους του.

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ τρέχῃ, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολή. Πρὸς τὸ περήφανο ἐλληνικὸ βουνό...

Καθὼς προχωροῦν ὁ Ποκοπικό, ἀπὸ τὴν ψηλὴ θέσι ποὺ βρίσκεται, ἀνεμίζει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη καὶ ἀνάπηρη χατζάρα του. Εἶναι ἔξω φρενῶν μὲ τὸν Χάρο ποὺ θέλει νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ τοῦ ἄρρωστου Γκαούρ. Καὶ ξεφωνίζει ἄγρια:

—Ποῦσαι, Χᾶρε!.. Ποῦσαι, ἄτιμε Χᾶρε, ν' ἀποκεφαλίσω τὸ... δρεπάνι σου!..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΣΗΜ.:

Τὸ δεύτερο καὶ πιδ συνταρακτικὸ μέρος τῆς περιπετείας αὐτῆς, θὰ τὸ διαβάσετε στὸ τεύχος ἀρ. 113. Τὸ τεύχος αὐτὸ θὰ κυκλοφορήσῃ μετὰ τὴν ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τῶν 112 προηγουμένων περιπετειῶν τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ».

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ,”

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτη
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΎΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — Ἀθῆναι
Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΤΧΟΥΣ 112.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ο Έκδοτικός Οίκος ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καὶ ΥΙΟΣ
γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν μας

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ

νὰ προβῇ σὲ ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τοῦ θρυλικοῦ
περιοδικοῦ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ἀπὸ τοῦ πρώτου τεύχους μέχρι καὶ τοῦ ἑκατοστοῦ δωδεκάτου.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

θὰ κυκλοφορῇ καὶ ἓνα τεῦχος τοῦ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν **ΝΙΚΟ ΡΟΥΤΣΟΥ.**

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

τὴν ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τοῦ μοναδικοῦ περιοδι-
κοῦ περιπετειῶν Ζούγκλας ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν Ἑλλάδα.

ΕΙΝΑΙ

τὸ πιὸ ψυχαγωγικὸ καὶ διδακτικὸ ἀνάγνωσμα γιὰ Μικροὺς
καὶ Μεγάλους.

Η ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως μετὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ ἑκατοστοῦ δω-
δεκάτου τεύχους. Ἦτοι:

1) Διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ τὴν 23 - 11 - 61.

2) Διὰ τὰς ἐπαρχίας τὴν 30 - 11 - 61.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ** σε δόκλωση την 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΙΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΦΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΙΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΙΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694